

ΠΡΟΚΕΤΟ

ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ

ΤΗΛ. ΔΙΕΥΘ.: ΤΡΑΘΗΝΩΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΕΤΟΧΙΚΟΝ ΚΑΙ ΑΠΟΘΕΜΑΤΙΚΟΝ ΔΡΧ. 106.600.000

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ: ΑΘΗΝΑΙ	ΔΑΔΙΟΝ	ΚΙΑΤΟΝ	ΠΑΤΡΑΙ
ΠΑΓΚΡΑΤΙ	ΔΗΜΗΤΣΑΝΑ	ΚΟΖΑΝΗ	ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ
ΑΓ. ΝΙΚΟΛΑΟΣ	ΔΙΔΥΜΟΤΕΙΚΟΝ	ΚΟΜΟΤΙΝΗ	ΠΑΛ. ΤΕΛΩΝΕΙΟΥ
(ΚΡΗΤΗΣ)	ΔΡΑΜΑ	ΚΟΡΙΝΘΟΣ	ΠΟΤΑΜΟΣ (ΚΥΘΗΡΩΝ)
ΑΓΡΙΝΙΟΝ	ΖΑΚΥΝΘΟΣ	ΚΥΜΗ	ΠΡΕΒΕΖΑ
ΑΙΓΙΟΝ	ΗΡΑΚΛΕΙΟΝ	ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑ	ΠΥΡΓΟΣ
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥΠΟΛΙΣ	ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ	ΛΑΜΙΑ	ΡΕΘΥΜΝΟΣ
ΑΔΙΒΕΡΙΟΝ	ΘΗΒΑΙ	ΛΑΡΙΣΣΑ	ΣΟΡΟΒΙΤΣ
ΑΜΑΛΙΑΣ	ΙΘΑΚΗ	ΛΕΒΑΔΕΙΑ	ΣΟΥΦΛΙΟΝ
ΑΜΦΙΣΣΑ	ΙΣΤΙΑΙΑ	ΛΕΥΚΑΣ	ΣΠΑΡΤΗ
ΑΡΓΟΣ	ΙΩΑΝΝΙΝΑ	ΛΙΜΝΗ (ΕΥΒΟΙΑΣ)	ΣΥΡΟΣ
ΑΡΓΟΣΤΟΛΙΟΝ	ΚΑΒΑΛΑ	ΜΕΓΑΛΟΠΟΛΙΣ	ΤΡΙΚΚΑΛΑ
ΑΡΤΑ	ΚΑΛΑΒΡΥΤΑ	ΜΕΣΟΛΟΓΓΙΟΝ	ΤΡΙΠΟΛΙΣ
ΑΣΤΑΚΟΣ	ΚΑΛΑΜΑΙ	ΜΟΛΑΟΙ	ΤΣΟΥΛΙΟΝ
ΒΑΘΥ (ΣΑΜΟΥ)	ΚΑΡΑΘΕΑΣΙ (ΣΑΜΟΥ)	ΜΥΤΙΛΗΝΗ	ΥΔΡΑ
ΒΕΡΡΟΙΑ	ΚΑΡΠΕΝΗΣΙΟΝ	ΝΑΥΠΑΚΤΟΣ	ΦΛΩΡΙΝΑ
ΒΟΛΟΣ	ΚΑΡΥΣΤΟΣ	ΝΕΜΕΑ	ΧΑΛΚΙΣ
ΒΥΤΙΝΑ	ΚΑΣΤΟΡΙΑ	ΝΙΓΡΙΤΑ	ΧΑΝΙΑ
ΓΑΡΓΑΛΙΑΝΟΙ	ΚΑΣΤΡΙ (ΚΥΝΟΥΡΙΑΣ)	ΞΑΝΘΗ	ΧΙΟΣ
ΓΡΕΒΕΝΑ	ΚΑΣΤΡΟΝ (ΑΗΜΝΟΥ)		
ΓΥΘΕΙΟΝ	ΚΕΡΚΥΡΑ	ΞΥΛΟΚΑΣΤΡΟΝ	

ΕΝ ΑΜΕΡΙΚΗ: ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ, The Banc of Athens Trust Company, Pine Street 25, ΒΟΣΤΩΝ, Athens Banker's Corporation, Kneeland Street 19.

ΕΝ ΑΓΓΛΙΑ: ΛΟΝΔΙΝΟΝ, Fenchurch Street 22. — ΕΝ ΑΛΒΑΝΙΑ: ΔΥΡΡΑΧΙΟΝ, ΚΟΡΥΤΣΑ.

ΕΝ ΑΙΓΥΠΤΩ: ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ, ΚΑΪ-ΓΡΟΝ, ΠΟΡΤ-ΣΑΪΔ. — ΕΝ ΚΥΠΡΩ: ΛΕΜΕΣΟΣ, ΛΕΥΚΩΣΙΑ.

ΠΥΚΝΟΤΑΤΟΝ ΔΙΚΤΥΟΝ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΩΝ

Καταθέσεις εις Δραχμάς και Συνάλλαγμα επί του Έξωτερικού
έν ὄψει και επί προθεσμία.

ΠΑΣΗΣ ΦΥΣΕΩΣ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ

ΥΠΟ ΤΟΥΣ ΜΑΛΛΟΝ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΑΣ ΟΡΟΥΣ

ΣΧΟΛΗ ΜΕΤΑΞΕΑ

ΛΕΩΦΟΡΟΣ ΚΗΦΙΣΙΑΣ 11

= ΣΧΟΛΙΚΟΝ ΕΤΟΣ 20^{ον} =

Μεγά τελειότατον εικοτροφίον. — Δημοτικόν Σχολείον — Σχολαρχείον — 4 τάξεις του Γυμνασίου.

Σ. Η. Μ. Κατά το νέον Διάταγμα οι τελειόφοιτοι του Γυμνασίου λαμβάνουσιν απολυτήριον ισοτίμον προς το των Δημοσίων Γυμνασίων εξεταζόμενοι εντός της Σχολής υπό επιτροπής αποτελούμένης εκ των διδασκάντων και δύο καθηγητών του Δημοσίου.

Μονοτάξια λογιστικά τμήματα άρρέων και θηλέων ημερησία και νυκτερινά. Τετρατάξιος Έμπορική Σχολή ης το δίπλωμα κατά το νέον Διάταγμα είνε ισότιμον προς το των Δημοσίων Έμπορ. Σχολών. Ειδικοί κανονισμοί δι' έκαστον τμήμα αποστέλλονται τῷ αὐτοῦ.

ΟΣΟΙ ΔΕΝ ΗΓΟΡΑΣΑΝ ΓΡΑΜΜΑΤΙΑ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΡΩΤΗΝ ΚΑΙ ΔΕΥΤΕΡΑΝ ΚΛΗΡΩΣΙΝ
ΑΣ ΑΓΟΡΑΣΟΥΝ ΜΕ ΔΡ. 100 ΔΙΑ ΤΗΝ ΤΡΙΤΗΝ ΚΛΗΡΩΣΙΝ
ΤΗΣ 19 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1926

ΕΤΣΙ ΘΑ ΣΥΜΜΕΤΑΣΧΟΥΝ ΚΑΙ ΕΙΣ ΤΑΣ ΑΛΛΑΣ ΜΕ 50 ΔΡΧ. ΔΙ' ΕΚΑΣΤΗΝ

Α. Ε. ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ (Ι. ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ 9)

5 Σεπτεμβρίου 1926

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

689

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΙΣΤΗ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

ΑΘΗΝΑΪΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο Πιτράκης Πιτράκης, πλούσιος έμπορος, παντρεύει την κόρη του Έλενη με το Νίκο το Ζάτουρα, τραπεζίτικο υπάλληλο. Την ώρα του γάμου ο γαμπρός φεύγει κορυφά μαζί με τη μικρότερη αδελφή της, την Δώρα, την οποία λατρεύει και η οποία τον αγαπά επίσης, αρνούσας την νύφη, τα πεθερικά του και τους καλεσμένους, στο πιο ανεξήγητο μυστήριο... Ο Νίκος κ' η Δώρα πηγαίνουν κ' εγκαθίστανται στη Κηφισιά, σ' ένα εξοχικό σπίτι που είχε νοικιάσει ο Νίκος για να περάσει το μήνα του μέλιτος. Έν τῷ μεταξύ στο σπίτι του Ζάτουρα ανακαλύπτεται η απαγωγή κι' ο πατέρας της Δώρας ορκολιάζει το γέγονός με πολύ βαρεία λόγια. Τα λόγια αυτά που έθιγαν τη διαγωγή της Δώρας, τα έμαθε ο Νίκος από τη μητέρα του και τον γεμίζουν ανησυχία σχετικάς με την πίστη της Δώρας στο μέλλον. Για γά τελειώση αυτή η κατάσταση γίνονται τέλος στην Κηφισιά οι γάμοι των απαχθέντων. Ο Νίκος όμως εξακολουθεί ν' ανησυχῇ για τη γυναίκα του).

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Ναι... δώδεκα, δεκατριώ... τόσο ήμουν.
— Τα καλοκαίρια γυρίζεις στην Αθήνα;
— Πάντα. Ερχόμουν τέλη Μαΐου κι' έφευγα άρχες Αύγουστου.
— Και που περνούσατε συνήθως αυτούς τους μήνες;
— Συνήθως στον Πόρο.
— Ναι, το ξέρω... μου τῷδε πει η Έλενη.
— Μόνο πρόπερσον μείναμε στο Παλιό Φάληρο κι' ήταν το ωραιότερό μου, καλοκαίρι!
— Τα μάτια της άστραψαν. "Αδειασε το ποτηράκι της. Κάτι πολύ υπέροστο θάχε θυμηθεί.
— Γιατί; τη ρώτησε ο Νίκος.
— Εξέρω κι' εγώ;. Είχαμε τόσο καλές συντροφίες εκεί-πέρα!... Ορισμένες, ανάμεσα σ' αυτές τις «συντροφίες» θάταν και κάποιος που τον είχε αγαπήσει.
— Σάπασαν λίγες στιγμές κι' έπειτα, μάλλον άσπαστο τόνο, ο Νίκος τη ρώτησε:
— Δώρα! Αγάπησες ποτέ άλλον από μένα;
— Τον κοίταξε με γουρλωμένα μάτια, γεμάτα άπορία, έκπληξη, κι' έπειτα έσκασε γέλια.
— Μά καί μένε, του είπε γε-

λόντας, έχω δει βγήκα απ' ταυτό μου κι' ήθελες νάχω έρωτικές ιστορίες, σά νάμουν καμιά... είκοσιπεντάρα; Έί; Επειδή αγαπήσα σένα με τόσο... εύκολία; Μου έερχες, φαίνεται, στην κρίση στιγμή. Με τρέλλανες, σέ τρέλλανα, μάρνασες, σάσπαζες, τελείωσε!.. Χά, χά, χά!..

— Ναι, έκαμε ο Νίκος, αυτό είνε το πιθανότερο. Έγώ όμως γνώρισα κορίτσια σῇ ζωῇ μου, που από δώδεκα χρονών είχαν αγαπητικούς και... τους έμπαζαν μάλιστα και στο σπίτι τους. Δεν συμβαίνει καμιά φορά κι' αυτό;

— Η Δώρα άνοιξε τόσο ένα στόμα. Κι' έπειτα φώναξε:

— "Α, κατάλαβα! κατάλαβα!... Νίκο, δέ με γελάς έμένα!... "Α, γι' αυτό μου κάνατε τόσες ερωτήσεις!... Θα σῷ εἶπε ο πατέρας μου, θά σου τῷ μίλησε με τη μητέρα σου ἡ με την αδελφή σου, γιά νά με κατηγορήσει, νά μεδικηθῇ γιά τό ξεπόρτισμα!... Πές μου τήν αλήθεια! Από τόν πατέρα μου δέν τῷκασες;

— "Ε, ναι, από τόν πατέρα σου. Μά πῶς τό κατάλαβες; Θα πῇ λοιπόν πῶς εἶν' αλήθεια.

— Καθόλου! Τό κατάλαβα γιάτ' εἶνε μιά φράση του συνεπιδεμένη. Κάθε φορά που θύνανε μαζί μου, τῷλεγε: "Αυτή; που ἀπὸ δώδεκα χρονών εἶχε ἀγαπητικούς και τούς έμπαζε και στο σπίτι;". Νά, με τῷ ἴδια λόγια. Κι' ήθελες νά μὴν τό κατάλαβω;

— Καλά, τώρα κατάλαβα κι' εγώ. Δέ μου λές όμως, γιατί ο πατέρας σου έλεγε έτσι; Σε συγκοφαντούσε; σέ παρεγγούσε!...

— Πῶς μπορεί ένας πατέρας νά πῇ τέτοιο λόγο γιά τήν κόρη του... "Αν δέν τῷς άείτῃ, εἰ; Αν δέν εἶνε τέτοια, εἰ;... Σ' εύχαριστῶ, Νίκο, που τό πιστεύεις, που τό πῶρες τοῖς μετοητοῖς. Σ' εύχαριστῶ!...

— "Α, μά δχι...
— "Ελα, ελα, και δέ με γελάς έμένα σου εἶπα. "Α εἶμαι με μικρή ἀπὸ σένα. Σε καταλαβαίνω πολύ καλά. Θέλησες νά μ' ἀνακρίνης, νά μάθης...

— Μά δχι...
— Μὴν ἐπιμένεις νά μου λές δχι, γιατί θά σου θυμῶσω! "Εγώ θέλω... εἰλικρίνεια. Ένῷ ἀν μου ἀπολογήσης πῶς τό πιστεύεις ἡ εὐλόγησες ὡς ἔχεις ἀμφιβολίες και θέλεις νά μάθης, εγώ τώρα θά σοῦ πῶ ὅλη τήν αλήθεια, θά σοῦ διηγηθῶ ὅλη αὐτή τήν τρομερή και φοβερή!

ΡΩΣΣΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Η ΑΝΙΟΥΤΑ

ΤΟΥ ΑΝΤ. ΤΣΕΧΩΦ

Μέσα στο πιο μικρό δωμάτιο του ξενοδοχείου «Λισαβόν», ο Στέφανος Κλοτσκόφ, φοιτητής της Ιατρικής στο τρίτο έτος, πηγαίνονταν, διαβάζοντας «έξοφον» το μάθημά του. Το διάβασμα αυτό του είχε ξεράνει τη γλώσσα κι έκανε τον ιδρώτα να τρέχει από το μέτωπό του.

Σ' ένα σκαμνί, κοντά στο παράθυρο, καθόταν η γειτόνισσά του Άνιούτα, μια μικρή μελαχροινή, αδυνάτο, είκοσιπέντε χρόνων πάνω κάτω, πολύ χλωμή με γλυκά γκριζα μάτια. Με την πλάτη λυγισμένη κεντούσε με κόκκινο νήμα ένα στήθος άντρου πουκαμίου. Η δουλειά ήταν βιαστική... Τό έκιρρε με το διαδρόμου μ' ένα βραχνό ήχο, σήμανε δύο μετά το μεσημέρι κι εκείνη δεν είχε συγγράσει ακόμα το δωμάτιο. Οι κομμάτια αστραφές, τα μαξιλάρια πεταμένα εδώ κι εκεί, τα βιβλία, τα ρούχα, μια μεγάλη βρώμικη λεκάνη γεμάτη σαπουνάδα, όπου πλέαν ένα σωρό αποτοίγαρα, τα σκουπίδια στο πάτωμα, όλα φαινόταν σοριασμένα, ανακατεμένα, πεταμένα σαν επίτηδες.

— «Ο δεξιός πνεύμων» — ξαναέλε διαβάζοντας ο Κλοτσκόφ — αποτελείται από τρεις λοβούς. Ο ύψιλλος, ο λοβός εγγίζει επι του προσθίου μέρους του θώρακος την τετάρτην ή την πέμπτην πλευράν, επί του πλαγίου μέρους την τετάρτην πλευράν... επί του οπισθίου μέρους την σπονδυλικήν στήλην.

Ο Κλοτσκόφ, θέλοντας ν' αναπαυόταν με το μυαλό του αυτό που διάβαζε, ύψιλλος τα μάτια του προς το ταβάνι. Μά μη πετυχαίνοντας καμιά άκριβη αναπαύσασα, άρχισε, μέσ' από το γέλο του, να ψάχνει τα πλευρά του.

— Αι αυτές οι πλευρές, λέει, μοιάζουν με τα κοκαλάκια του πιάνου. Για να μην γαλιέται κανείς στον προσδιορισμό τους πρέπει να συνηθίσω να τις ξεχωρίζω. Θα πρέπει να τα μελετήσω αυτά άπάνω σε κανένα σκελετό ή σε κανένα ζωντανό πλάσμα... «Α, νά!... Άνιούτα, έλα να με βοηθήσεις!»

Η Άνιούτα άφησε το κέντημά της, έβγαλε τη μπλούζα της και σηκώθηκε. Ο Κλοτσκόφ, καθισμένος μπροστά της, με ύψος συγκεντρωμένο, άρχισε να μετράει τις πλευρές της.

— Χούμ... την πρώτη πλευρά δεν την νοιώθει κανείς... είνε πίσω από το κλειδοκόκαλο... Νά ή δεύτερη... «Ωραία!... Νά ή τρίτη... ή τέταρτη... Χούμ... καλά... Γιατί ζαρώνεις, Άνιούτα;»

— Είνε κρυά τα δάχτυλά σας.
— «Ελα, έλα... δε θά πεθάνω απ' αυτό! Μην κουνιέσαι! Λοιπόν, νά ή τρίτη πλευρά και, αυτή εδώ, ή τετάρτη... Είσαι αδύνατη, μ' αυτό με βοηθάει να βρω τις πλευρές σου... Νά ή δεύτερη, νά ή τρίτη... Ω, πώς τα μετρείς, δε μπορώ ακόμα να τις ξεχωρίσω... Πρέπει να τις ζωγραφίσω. Πού είνε το κραγιόνι μου;»

Ο Κλοτσκόφ πήρε ένα κραγιόνι και χάραξε στο στήθος της Άνιούτας μερικές παράλληλες γραμμές ανταποκρινόμενες στις πλευρές. — Θανμάσια. Τώρα φαίνονται όλα καθαρά σά μέσα από γυαλί. Τώρα μπορώ να διαβάσω, στηθοσκοπώντας σε. Σήκω!

Η Άνιούτα σηκώθηκε και ανόρθωσε το πηγούνι της. Ο Κλοτσκόφ άρχισε να ή στήθοσκή, και αποροφήθηκε τόσο μ' αυτή τη δουλειά ώστε δεν έπρόσεξε ότι τα χείλη, ή μύτη και τα δάχτυλά της Άνιούτας είχαν μελανιάσει από το κρύο. Η Άνιούτα έστρεψε κι όμως φοβόταν μήπως ο φοιτητής βλέποντάς την να τρέμει έπαινε κι σχεδιάσει στις πλευρές της με το κραγιόνι και να ή στήθοσκή κι έτσι μάθαινε άσχημα το μάθημά του.

— Τώρα, είνε ο Κλοτσκόφ σκαματώνοντας ή στήθοσκήσή του, όλα τα βλέπω καθαρά. Ξανακάθισε στη θέση σου και μη σβήνεις από το στήθος σου τις μολυβιές. Έγώ θά διαβάσω λίγο ακόμα.

Και ο φοιτητής ξανάρχισε να κόβη βόλτες και να διαβάζει δυνατά. Η Άνιούτα με το στήθος της ολόκληρο γεμάτο από μολυβιές, ζωομένη από το κρύο, ξανακάθισε κι άρχισε να συλλογίζεται. Είχε το ίδιομα να μη μιλάει πολύ, να σωπαίνει και να σκεφτείται, να σκεφτείται...

Εξη ή έφτά χρόνια τώρα που γυρνούσε έτσι μέσ' στα ξενοδοχεία, είχε γνωρίσει πέντ' έξη ανθρώπους σαν τον Κλοτσκόφ. Όλοι αυτοί είχαν τελειώσει τις σπουδές τους, είχαν άρχισει ή σταδιοδρομία τους και φυσικά, όπως κάνουν όλοι οι καθώς πρέπει άνθρωποι, την είχαν λησμονήσει πιά από κεινρό. «Ο ένας απ' αυτούς βρισκόταν τώρα στο Παρίσι, οι άλλοι δυο είχαν γιαντροί, ο τέταρτος ήταν ζωγράφος κι ο πέμπτος ήταν καθηγητής.» Ο Κλοτσκόφ έβλεπε ο έτος...

Κι αυτός θά τελείωνε σε λίγο τις σπουδές του και θ' άκολουθούσε χωρίς άλλο το σιάδιό του. Το μέλλον του άνιγόταν βίβια λαμπρό κι ο Κλοτσκόφ θ' ή γινόταν μεγάλος άνθρωπος. Μά το παρόν ήταν πολύ δυσάρεστο. Ο Κλοτσκόφ δεν είχε πιά ούτε καπνό, ούτε τσάι δεν έμειναν στην κίμαρή του παρά τέσσερες σβώλοι ζά-

χαρη. Πρέπει ή Άνιούτα να τελειώσει μια ώρα άρχιτερα το κέντημά της, να πάει να το παραδώσει και με τα είκοσιπέντε καπνά που θά της δώσουν, ν' αγοράσει τσάι και καπνό.

«Άξαφνα ακούγεται μια φωνή πίσω από την πόρτα:

— Έπιτερείται ή είσοδος;

Η Άνιούτα ρίχνει γρήγορα ένα μάλλινον μπροδάκι στους ώμους της. Ο καλλιτέχνης Φετοκόφ μπαίνει μέσα.

— Έρχομαι να σου κάνω μια παράκληση, λέει στον Κλοτσκόφ, κοιτώντας τον άγρια κάτω από τα μαλλιά του που έπεσαν στο μέτωπό του. Έχεις την καλοσύνη να μου δανείσεις για δύο ώρες αυτή την όμορφη κοπέλλα; Ξέρεις, ζωγραφίζω ένα πίνακα και πού είνε έντελώς αδύνατο να κάνω χωρίς μοντέλλο ή δουλειά μου!

— Ευχαρίστας! άπάντησε ο Κλοτσκόφ. Πήγαινε. Άνιούτα!

— Τι να κάνω; ρώτησε, σιγά ή Άνιούτα.

— Έλα, άσε τώρα τα καμώματα. Ο φίλος μου σε ζητάει για την τέχνη και όχι για καμμίαν άλλη άνοησία. Γιατί να μην τον βοηθήσεις αν μπορείς;

Η Άνιούτα άρχισε να ντύνεται.

— Τι ζωγραφίζεις; ρώτησε ο Κλοτσκόφ τον ζωγράφο.

— Μιά Ψυχή. Καλό είνε το θέμα, μά προχωρεί με δυσκολία.

Είμαι ύποχρεωμένος ν' αλλάξω διαρκώς μοντέλλα. Χτες, έγραμμουνα μ' ένα μοντέλλο που είχε τα πόδια του μπλέ. Γιατί, την έρωτησα, έχεις τα πόδια σου μπλέ; Γιατί, μου άπάντησε, ξεβάφουν οι κάλτσες μου. Και σεις διαβάξετε πάντοτε; Εύτυχης θνητός που έχετε τόσο ύπομονή!

— Η Ιατρική άπαιτεί έργασία! άπάντησε ο φοιτητής.

— Χούμ... συγνώμη, Κλοτσκόφ, μά ζεις άπαίσια! Ζεις ο διάβολος ξέρει πώς!

— Τι θέλετε να ήπτε;... Είνε αδύνατο να κάνω διαφορετικά...

Ο πατέρας μου μου στέλνει δώδεκα ρούβλια το μήνα. Μ' αυτά πληρώνουμε το νοίκι και τρώω το μεσημέρι στην σπιτονοικοκυρά.

— Νά, το παραδέχομαι... Έκανε ο καλλιτέχνης, άδιασμένος: «ό-τόσο θά μπορούσατε να ζήτε καλλίτερα. Ένας διανοούμενος, διάβάζω, πρέπει να έχει και κάποια αισθητική. Έτσι δεν είνε; Κ' έδω μέσος, στην κίμαρή σας, βασιλεύει μια διαβολική άταξία: το κρεβάτι δεν είνε συγγεμένο ακόμα σκουπίδια, άκαθαρσίες, νερά... ούφ!...»

— Αλήθεια! παραδέχτηκε ο φοιτητής ταραγμένος, μά ή Άνιούτα δεν πρόφτασε να συγγράσει... Είνε πάντοτε άτη σολημένη.

Όταν ο ζωγράφος, παίρνοντας την Άνιούτα, έφυγε, ο Κλο-

*Εργάζαν κάθε μεσημέρι στην σπιτονοικοκυρά.

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

Η ΚΑΤΑΙΓΙΣ

Ήλθαν τὰ νέφη τοῦ βορᾶ
τ' ἀλόγατα καβάλλα,
κ' ἐξεπέζεψαν βαριά
στά ὀρη τὰ μεγάλα.

Καθένα σέ κορφή κοντά
ὀχυρομέν' ἀνίχνει
καθέν' ἀστράφτει καὶ βροντᾷ
καὶ πόλεμον ἀρχίζει.

Ρίτκουν γιὰ σκάγια τὴ βροχή,
γιὰ βόλια τὸ χαλάζι,
καὶ πλημμυρᾷ σπιν ἑξοχή
καὶ τὰ σπαρμένα ἀρπάζει.

Βγαίνει ὁ γεωργός, ἀντὶ σπαθί,
μ' ἕνα τσαπί καὶ φτυάρι —
Ποῦς ἡμπορεῖ ν' ἀντισταθῇ
σ' ὀρμητικὸ χεῖμαρρι;

Στρέφει τὰ μάτια στ' ἀψηλὰ
καὶ τὸν Θεὸν ἐκτάζει.
τὸ δάκρυ του κατακυλᾷ,
«Βοηθὰ με!» φωνάζει.

Γιὰ νὰ τοῦ πάγῃ λειτουργιά
καὶ νάμα νὰ τοῦ σταλῇ,
καὶ νὰ τ' ἀνάψῃ με καρδιά
τ' ἀκοίμητο κανδήλι.

Γ. Βιζυηνός

Η ΚΑΠΕΤΑΝΙΣΣΑ

Ἡ Ρούσσι ἡ καπετάνισσα τοῦ Γέρω - Δήμου ἡ νύφη,
στὰ παραθύρια κάθεται, στοὺς κάμπους ἀγναντεύει
κι' ἀναστενάζει ἀπ' τὴν καρδιά καὶ μετὸ νοῦ της λέει:

— Μάνα, με κακοπάντρεψες καὶ μ' ἔδωκες σὲ κλέφτη,
ποὺ βρίσκεται στὸν πόλεμο ἀπ' τὴν αὐγὴ ὡς τὸ βράδυ,
κι' ἀπὸ τὸ βράδυ ὡς τὴν αὐγὴ φυλάει καραούλι,
καὶ δὲν τὸν εἶδα μιὰ φορὰ νὰ κοιμηθῇ σιμά μου.
Ἐγὼ τουφέκια σκιάζομαι, τ' ἀρματα ἐγὼ τὰ τρέπω,
γιὰ νὰ τὰ ῥῶσω στὸ κορμὶ νὰ πάω ἀπὸ κοντὰ του,
κι' ἐχτίκισαν τὰ στήθη μου, ἐμάλλισαν ἡ καρδιά μου,
μαρὰθηκαν τὰ νεῖτα μου κ' ἡ ἐμορφιά μου ἔλαθη.
Σάν τι τὰ θέλω τὰ φλουρία καὶ τὰ βαρεὰ γιουρτανία,
σάν τι τὰ θέλω τὰ χρυσὰ κ' ἀσημένια ρούχα,
σάν δὲν κοιμῶμαι μιὰ φορὰ στὸ πλάι τοῦ καλοῦ μου;
Νάμουνε κάλλια πιστικά, κάλλια θεοῖστρο νάμουνε,
παρὰ ἡ καπετάνισσα τοῦ Γέρω - Δήμου ἡ νύφη.
Γιὰ ἰδὲς θεοῖστρος, πιστικᾶς, ἀλημερὶς γυρνᾶνε
στὰ ρέματα, στις λαγκαδιές, στοὺς κάμπους καὶ στὰ πλάγια
μετὸν καλὸν τοὺς στὸ πλευρὸ καὶ μετὸν μικρὰ στὰ χέρια
κ' ἐγὼ κλεισμένη μοναχὴ ψηλὰ στὰ κορφοβούνια,
τὰ λερωμένα που κρυφὰ μετρίζω σὰ πλένω.
Κι' ὅρα τὴν ὅρα μὲ καρδιά καταλαγαρισμένη
τὸν καπετάνιο καρτερῶ τόσες βραδιές κ' αὐτοῦλες,
πότε νὰ τὸν ἴδω γερὸς ν' ἀφήσῃ τὰ λημέρια,
νὰρτῇ στὸ σπῖτι μιὰ φορὰ, νὰ κοιμηθῶμαι ἀντάμα!

Κ. Κρουσταλλής

ΟΔΑΣΚΑΛΟΣ

Ἐνὸς σοφοῦ δασκάλου ἡ κυρία,
ποῦ ἦτο κι' ἀπὸ κόρη μαθημένη
εἰς ἐρωτὰς καὶ χάδια τουφερά,
τὰ ἤθελε καὶ τώρα παντρε-

[αὐτὴν...]

Καὶ τοῦ δασκάλου εὐλίκε τ' αὐτὰ
γιὰ τὰ παιγνίδια, οὐλέγν, πε-

[αὐτὴν...]

δμως αὐτὸς δὲν ἐννιπώθη φωτιά
τὰ λεζικά τὸν εἶχαν κρυμμένον...

[αὐτὴν...]

Δὲν ἔβγαλ' ἕνα λόγο τουφερό,
τὰ ρήματα, αἱ πτώσεις καὶ τὰ

[αὐτὴν...]

δὲν τῶσαν γιὰ ἐρωτὰ καὶ οὐ,
κ' ἐκείνησπαρταροῦσα ληγομένη...

[αὐτὴν...]

Ἡ καὶ μὲν!

[αὐτὴν...]

[αὐτὴν...]

[αὐτὴν...]

[αὐτὴν...]

[αὐτὴν...]

[αὐτὴν...]

[αὐτὴν...]

[αὐτὴν...]

[αὐτὴν...]

[αὐτὴν...]

ΣΙΚΕΛΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΔΟΝ ΤΖΙΟΒΑΝΝΙ ΝΤΕ ΛΑ ΦΟΡΤΟΥΝΑ

Ζούσε μιά φορά κι' έναν καιρό ένας άνθρωπος που τον έλεγαν Δόν Τζιοβάννι ντε Λά Φορτούνα. Καθότανε σ' ένα ωραίο σπίτι και ξόδευε πολλά λεφτά, γιατί ο πατέρας του, παθαίνοντας τάφους μεγάλη περιουσία. Ξόδευε όμως τόσα, που γρήγορα έφαγε όλη του την περιουσία. Τότε αναγκάστηκε να πουλήσει το σπίτι του. Κι' όταν του σάθηκαν όλο τέτα τα λεφτά του, ο Δόν Τζιοβάννι κατάντησε ζητιάνος.

Μιά μέρα καθώς περπατούσε σ' έναν μεγάλο δρόμο, αντίμασε ένα όμορφο παλληκάρι. Αυτό το παλληκάρι δεν ήτανε παρά ο 'Ο-ξυπόδω ο ίδιος, ο Δόν Τζιοβάννι όμως δεν τον ήξευρε ποτέ αυτό.

— 'Ηθελες νάσουνα πλούσιος; ρώτησε ο Διάβολος το ζητιάνο μόλις τον είδε, γάχος ότι ήθελες και να περνούσες ώραια τη ζωή σου;

— Και βέβαια θά 'τόθελα, αποκρίθη ο Δόν Τζιοβάννι.

— Πολύ καλά! Βλέπεις αυτό το πορτοφόλι; 'Όποτε χρειαστείς λεφτά, δέν έχεις παρά να τ' ανοίξεις και να του πής: Καλό μου πορτοφόλι, δώσε μου λεφτά! και το πορτοφόλι αυτό θά σου δώσει τότε όσα θέλεις. 'Αλλά, αν θέλεις να στο δώσω, πρέπει να μου υποσχεθής να μείνεις τρία χρόνια, τρεις μήνες και τρεις μέρες ά-πλutos, αέθριτος, και χωρίς ν' αλλάξεις ποτέ ρούχα. 'Αν μου το υποσχεθής αυτό, το πορτοφόλι θά'ναι δικό σου. Κι' έτσι θάσαι πάντα πλούσιος και θά κάνεις ότι θέλεις...

Ο Δόν Τζιοβάννι ούτε σκέφθηκε καθόλου τι χάλια θά είχε αυτά τα τρία χρόνια, τρεις μήνες και τις τρεις μέρες, που θάταν αναγκασμένος να μιν πλένεται ποτέ του, να μιν αλλάζει ρούχα, να μη χτενίζει τα μαλλιά του και να μη ξυρίει τα γένειά του. Σκέφτηκε μόνο ότι θά μπορούσε έτσι νάχη πάντα γεμάτη την τσέπη του και να χαίρεται όλα εκείνα που τόσον καιρό τώρα τά έστενετο. Πήρε λοιπόν με χαρά το πορτοφόλι, έδωσε την υπό-σχεσή του στο παλληκάρι, το ευχαρίστησε, και τράβηξε το δρόμο του. Γρήγορα άρχισε να ζητά από το πορτοφόλι λεφτά έτσι χω-ρίς λόγο, χωρίς νάχη ανάγκη, μόνο και μόνο για γούστο, για να περνά την ώρα του. Και κεινο τουδίνε πρόθυμα όσα ήθελε. 'Από τη χαρά του, ούτε πρόσεχε καθόλου τι βρώ-μικος και έλεεινός καταντούσε. Αυτό όμως δέ βάστηξε και πολύ, γιατί γρήγορα τα μαλ-λιά του γεμίσανε βρώμια και μεγαλώσανε τόσο που του σκεπάζανε τα μάτια του και τα ρούχά του καταντήσανε κουρέλια και πέφταν από πάνω του...

Μιά μέρα που βρισκόταν όπως πάντα σ' αυτά τα χάλια ο Δόν Τζιοβάννι έτυχε να πε-ράσει απ' έξω από το μέγαρο ενός πλουσιού. 'Ητανε λιακάδα, κι' ο Τζιοβάννι για να λιαστή, κάθισε στο σκαλιά του. Σε λίγο όμως τον είδε μιά δούλα του σπιτιού, και ελπε στον άφροντί της να πάη να διώξει από κει το βρωμερό ζητιάνο που καθότανε στα σκαλιά και βρώμιζε τον τόπο.

Ο νοικοκύρης του σπιτιού βγήκε έξω και φώναξε του Δόν Τζιοβάννι από μακριά, γιατί συχναίνονε να πάη κοντά του:

— Βρωμερό ζητιάνε, σήκω γρήγορα και φύγε από δω!

Μπορούσες να μου μιλήσης πιδ όμορφα, του είπε ο Δόν Τζιοβάννι. Δεν είμαι ζητιάνος. 'Αν ήθελα, μπορούσα να σ' έκανα νάφευγες απ' αυτό το σπίτι.

— Μπιά; έκαμε γελώντας ο νοικοκύρης του σπιτιού. 'Αλήθεια; Και πώς θά τόκανες αυτό;

— Μου το πουλές το σπίτι σου; τον έρώτησε τότε ο Δόν Τζιο-βάννι. Τ' αγοράζω άμέσως!

— 'Ω, μ' αυτός ειναι και τρελλός, είπε μέσα του ο άλλος. 'Ας του πω πως το πουλάω, να δούμε τι θά κάνει.

Και δυνατά του είπε: Πολύ καλά, το πουλάω το σπίτι μου. Κι' αφού θέλεις να το πάρεις, έλα μαζί μου. Θά πάμε σ' ένα συμβο-λαιογράφο να μās κάνει το συμβόλαιο!

Ο Δόν Τζιοβάννι τον άκολούθησε και το συμβόλαιο έγινε. Συμ-φώνησαν λοιπόν να πουλήσει ο πλούσιος ευγενής το σπίτι του στο Δόν Τζιοβάννι, κι' ο Δόν Τζιοβάννι να τον πληρώσει σε όχτώ μέρες.

Μόλις έφυγε από το συμβολαιογραφείο, ο Δόν Τζιοβάννι πήγε σ' ένα ξενοδοχείο κι' έκει νοίκιασε δυο μεγάλα δωμάτια. Στάθηκε μπρός στο ένα απ' αυτά, και ελπε στο πορτοφόλι του:

— Καλό μου πορτοφόλι, δώσε μου λεφτά! 'Θέλω ν'αυ μου γεμίσεις όλη αυτή την κάμαρα χρυσάφι!

Και σε όχτώ μέρες ή κάμαρα ήταν όλη γεμάτη λίγες. Κι' όταν ο άλλος ήρθε στο ξενοδοχείο για να πληρωθή ο Δόν Τζιοβάννι τον έβρισκε μέσα στην κάμαρα πουτανε γεμάτη χρυσάφι και τούλε:

— Νά, πάρε όσα θέλεις...

Ο άλλος έμεινε μ' άνοιχτό το στόμα μπροστά σ' αυτό το έκ-θαμβωτικό θέαμα. Είχε κάνει όμοιο το συμβόλαιο και δεν μπο-ρούσας να πη τίποτα. 'Αναγκάστηκε λοιπόν να πάρη τα λεφτά και να πάη να βρη άλλο σπίτι για να καθήση Κι' ο Τζιοβάννι άφησε το ξενοδοχείο και πήγε και καθίσε στο ωραίο μέγαρο του πλουσιού.

Σιγά - σιγά όμως ή γήμη του πλούτου του έφτασε και στο βασιλιά τ' αυτής. Κι' επειδή έτυχε αυτή την εποχή να βρίσκεται σε δυσχέρεια οικονομική κι' αυτός, ο βασιλιάς έστειλε να πούνε του Τζιοβάννι να του δανείσει ένα μεγάλο χρηματικό ποσό. Ο Δόν Τζιοβάννι έστειλε του βασιλιά την ίδια μέρα ένα μεγάλο κάρο με σακκιά γεμάτα χρυσάφι.

— Ποιός νάν' αυτός ο Δόν Τζιοβάννι ντε Λά Φορτούνα; ρώ-τησε ο βασιλιάς, όταν είδε το θησαυρό. Άντος ειναι πολύ πιδ πλούσιος από μένα!

Ο βασιλιάς τότε κράτησε τα χρήματα που χρειαζότανε και έδωσε διαταγή να στείλουνε πίσω τα υπόλοιπα στο Δόν Τζιοβάννι. Αυτός όμως δεν καταδέχθηκε να πάρη τίποτα πίσω.

— Πέστε του βασιλιά, ελπε στους ανθρώπους που του έφτανε πίσω τα χρήματά του, ότι ποτέ δέ θά καταδεχόμουν να πάρω τίποτα απ' ότι του έδωκα πίσω. 'Εγώ δέν του τάδωσα δανεικά, έγω του τά χάρισα. Μου κακεφαίεται πολύ αυτό που μου κάνει. Πη-γαίνετε του τα λοιπόν πάλι στο παλάτι. Κι' αν σάς πη πως δέ θέλει να τά κρατήσει, κρατήστε τα σεις. Ειναι δικά σας!

Οι άνθρωποι του βασιλιά φύγανε τότε και ελπανε του άφροντί τους, τι τους είχε πει ο Δόν Τζιοβάννι. Ο βασιλιάς τάχα και άρχισε ν' άπορη όλοένα περισσότερο ποιός ήταν αυτός ο Δόν Τζιοβάννι και πως μπόρεσε να γίνη τόσο πλούσιος. Τέλος ελπε της βασιλείας:

— 'Ακουσε, γυναίκα, αυτός ο άνθρωπος μās φέρθηκε πολύ καλά και μās έχει υποπρέψει. Φαίνεται πολύ καλός και πολύ φι-λότιμος άνθρωπος. 'Ηθελα λοιπόν να τον άραβωνιάζουμε με τη μεγαλειότηή μας κόρη!

Η βασίλισσα ευχαρίστηθηκε με την ιδέα αυτή του βασιλιά, και έστειλαν άμέσως έναν ύπνρήτη να πάη στο Δόν Τζιοβάννι το σπι-τι και να του πη πως ο βασιλιάς τουδίνε την κόρη του γυναίκα.

— Πές στον Μεγαλειότατον ότι τον ευχαρίστω πολύ και δέχο-μαι ταπεινά τη μεγάλη τιμή που μου κάνει, ελπε ο Δόν Τζιοβάννι στον άπεσταλμένο του βασιλιά.

Ο ύπνρτης γύρισε στο παλάτι και τότε του βασιλιά. Σε λίγο όμως έαναπήγε πάλι στο Δόν Τζιοβάννι. Τού ελπε τότε ότι ο βασιλιάς τον παρακαλούσε να του στείλη μια εικόνα του, για να δούνε και πως ειναι αυτός ο άνθρωπος που ε τόσο πλούσιος και τόσο γενναίόδωρος.

Όταν όμως έφερε ο ύπνρτης την εικόνα του Δόν Τζιοβάννι στο παλάτι και την έδο-σε της βασιλοπούλας να τη δη, ή βασιλοπού-λα την πέταξε μακριά κι' έβαλε τις φωνές:

— Τι; έγω να πάρω άντρα μου αυτό το βρωμερό ζητιάνο; Ποτέ! Ποτέ!

— 'Ω, παιδί μου, της ελπε τότε ο βασι-λιάς. Πώς μπορούσα ποτέ να σκεφθώ πως αυτός ο πλούσιος Δόν Τζιοβάννι θάδε τέτοια χάλια; Δυστυχώς όμως έχω δώσει πιδ το λόγο μου, και δέν μπορεί να γίνη τίποτα γιά σένα. Τελείωσε! Πρέπει να μου πάρης άντρα σου γιατί άλλωθς θά σε σφάζω.

— Παρενέθησαν κ. και κ. Κάρταλη, κ. και κ. Μεταξά, κ. και κ. Κατακογιάννη, κ. και κ. 'Ιακ. Νεγρεπόντη, κ. και κ. Π. Χέλιη, κ. Μ. Κωιακίδη, κ. Χασιώτη, κ. Μ. Ράλλη και οι κ. Δ. Βα-σιλείδης, Θεοδότης κ. ά.

— Έκάντους οι κ. και κ. Πολύμη, κ. και κ. Κ. Πάλλη, κ. και κ. Γ. Μανιά, κ. Σμαμαγκιά, κ. Γ. Μαρίνου, κ. Α. Φωστηροπούλου, κ. κ. Μπενάκης, Παπασιώνης κ. ά.

— Τη παρέλθουσάν Δευτέρα μιστίτζα σε όλιγόριθμον φιλικό πικλον παρά τή κ. και τή κ. Αίμ. Φραντζή. Η οικοδέσποινα λίαν θερμή συναισθητή, έφρην κομφοτάτη τουαλέτα.

— Μεταξύ των κεκλημένων ήσαν κ. και κ. Κ. Πάλλη, κ. και κ. Γ. Μανιά, κ. Σμαμαγκιά, κ. Γ. Μαρίνου, κ. Α. Φωστηροπούλου, κ. κ. Μπενάκης, Παπασιώνης κ. ά.

— Τη παρέλθουσάν Σάββατον δεξιόσας μπριζέ παρά τή κ. και τή κ. Γ. Μανιά. Η οικοδέσποινα έκάντους περιποιητική και ευχέρι-στη προς όλους.

— Παρενέθησαν κ. και κ. Κάρταλη, κ. και κ. Μεταξά, κ. και κ. Κατακογιάννη, κ. και κ. 'Ιακ. Νεγρεπόντη, κ. και κ. Π. Χέλιη, κ. Μ. Κωιακίδη, κ. Χασιώτη, κ. Μ. Ράλλη και οι κ. Δ. Βα-σιλείδης, Θεοδότης κ. ά.

— Έκάντους οι κ. και κ. Πολύμη, κ. και κ. Κ. Πάλλη, κ. και κ. Γ. Μανιά, κ. Σμαμαγκιά, κ. Γ. Μαρίνου, κ. Α. Φωστηροπούλου, κ. κ. Μπενάκης, Παπασιώνης κ. ά.

— Τη παρέλθουσάν Σάββατον δεξιόσας μπριζέ παρά τή κ. και τή κ. Γ. Μανιά. Η οικοδέσποινα έκάντους περιποιητική και ευχέρι-στη προς όλους.

— Παρενέθησαν κ. και κ. Κάρταλη, κ. και κ. Μεταξά, κ. και κ. Κατακογιάννη, κ. και κ. 'Ιακ. Νεγρεπόντη, κ. και κ. Π. Χέλιη, κ. Μ. Κωιακίδη, κ. Χασιώτη, κ. Μ. Ράλλη και οι κ. Δ. Βα-σιλείδης, Θεοδότης κ. ά.

— Έκάντους οι κ. και κ. Πολύμη, κ. και κ. Κ. Πάλλη, κ. και κ. Γ. Μανιά, κ. Σμαμαγκιά, κ. Γ. Μαρίνου, κ. Α. Φωστηροπούλου, κ. κ. Μπενάκης, Παπασιώνης κ. ά.

— Τη παρέλθουσάν Σάββατον δεξιόσας μπριζέ παρά τή κ. και τή κ. Γ. Μανιά. Η οικοδέσποινα έκάντους περιποιητική και ευχέρι-στη προς όλους.

— Παρενέθησαν κ. και κ. Κάρταλη, κ. και κ. Μεταξά, κ. και κ. Κατακογιάννη, κ. και κ. 'Ιακ. Νεγρεπόντη, κ. και κ. Π. Χέλιη, κ. Μ. Κωιακίδη, κ. Χασιώτη, κ. Μ. Ράλλη και οι κ. Δ. Βα-σιλείδης, Θεοδότης κ. ά.

— Έκάντους οι κ. και κ. Πολύμη, κ. και κ. Κ. Πάλλη, κ. και κ. Γ. Μανιά, κ. Σμαμαγκιά, κ. Γ. Μαρίνου, κ. Α. Φωστηροπούλου, κ. κ. Μπενάκης, Παπασιώνης κ. ά.

— Τη παρέλθουσάν Σάββατον δεξιόσας μπριζέ παρά τή κ. και τή κ. Γ. Μανιά. Η οικοδέσποινα έκάντους περιποιητική και ευχέρι-στη προς όλους.

— Παρενέθησαν κ. και κ. Κάρταλη, κ. και κ. Μεταξά, κ. και κ. Κατακογιάννη, κ. και κ. 'Ιακ. Νεγρεπόντη, κ. και κ. Π. Χέλιη, κ. Μ. Κωιακίδη, κ. Χασιώτη, κ. Μ. Ράλλη και οι κ. Δ. Βα-σιλείδης, Θεοδότης κ. ά.

ΣΙΑΟΥΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Θ. Φ.

Λίαν διακοσμητική ή παρουσία της πούτ'σας προδιαθέτει και από κυρίασ όφειλεται στην άριστοκρατικότητα που διακρίνει την νεοαράν δεσποινίδα, και σε μία άνατροφή έκτάκτως έπιμελη-μένη—τι θά θέλετε το μετοξωτό φόντο συντελεί εις το να φαί-νεται ωραιοτέρο το φόρεμα—το ίδιο συμβαίνει και με τους άν-θρώπους: ένα κολό και ευγενικό έσωτερικό ειναι ο άσφολύστερος τρόπος να φαίνεται κανείς συμπαθητικός, χαριτωμένος, εύμορφος. Αυτό λοιπόν συμβαίνει με την άνωτέρω έκλεκτήν δεσποινίδα και εις το άνωτέρω άκριβως προτέρημα όφειλει τας πλήρεις θαυμασμιού κρίσεις που προκαλεί το πέραςμά της. 'Ως φυσιογνωμία λεπτοτάτη και έλκυστική. 'Η μόρφωσις της έξαιρετική. Λίαν φιλέργος' από-κλεις τούτου ειναι ότι ειναι κάτοχος λαμπράς θέσεως και εργάζεται με πολλήν έπιδεξιότητα. Εις τας πλέον έκλεκτάς κοσμικές συγκεντρώ-σεις, άγαπά πολύ τον χορό και ντύνεται πολύ άπλά και με γούστο.

Η Μονταίν

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

— Αι ύπαίθαμι δεξιόσας εύρίσκονται εις ορκό όπιτυχίας βε-βαιώς, τράφους, κήποι, φωταγωγοί, διακομοί, διαρρη-μίζονται εις αιδούσας, με παρσβάν ίαπωνίζικα, με άναπαντικές κρητινίνας πολυθρόνες σε χρώματα έκτυφλωτικά, ντιβάνια κοκέ-ται, γλάστρες, λουλούδια, τραπεζάκια, μεταξωτά καλύμματα, λά-μπες με άμπατού, συντελούν σε φαντασμαγορικόν σύνολον.

— Την παρέλθουσάν Τετάρτην τσάτσεν-πάρτυ παρά τή κ. και τή κ. Γ. Γκιτά η Διάκοσμος έξαιρετικά καλαίσθητος. Η οικοδέ-σποινα κομφοτάτη φέρουσα τουαλέτταν θάυμα ιδέσθαι, μουσε-λίνα ρός με δαντέλλα στον ίδιο τόνο.

— Άρκετά τραπέζια μπριζές συγκεντρώνουν τις πλέον φανατι-κάς θιασώιδες του μπριζέ.

— Το χορευτικόν τσέρνιν έν άπαρτία. Διακρίνομεν δίδα Λ. Γεωργιάδη πολύ όμορφη με ζωρζέτν κίτρινη, δίδα Ντέλλν Δεϊμέξη τουαλέτα ίδιούτης όσον και—ώραίαν λευκή ζωρζέτν, νεκνιμένα λουλούδια πολύχρωμα, δισ Μιτσάντη πολύ σιμ με τουαλέτα κόκκινη, ζωρζέτν περλέ στον ίδιο τόνο, που σημάτιζαν κατί άστραφτερά κόκκινα λουλούδι, δισ Διαμαντοπούλου μουσελίνα και δαν-τέλλες άρκαντό, σε φόντο ρός, κ. Ζα-ρίφη τουαλέτα μωβ ρός, δισ Μίγκλη τουαλέτα έξαισία από λευκή δαντέλ-λα σε ρός φόντο, δισ Α. Φορέστη χα-ρμένο σύνολον ρός κρη-ρομαίαν και μαντά όμοιόχρωμον, δισ Σμαρνή τουαλέτα άναταγώνιστον, σαρτζές σιφφόν με κρόσσια στην αυτήν άπόχρωση.

— Και οι κ. κ. Α. Γεωργιάδης Χαριτάκης, Σναρβής, Νικο-λάκης Πετροκόκκινος, Κριεής, Διαμαντοπούλος, Φορέστης κ. ά.

— Την παρέλθουσάν Δευτέρα μιστίτζα σε όλιγόριθμον φιλικό πικλον παρά τή κ. και τή κ. Αίμ. Φραντζή. Η οικοδέσποινα λίαν θερμή συναισθητή, έφρην κομφοτάτη τουαλέτα.

— Μεταξύ των κεκλημένων ήσαν κ. και κ. Κ. Πάλλη, κ. και κ. Γ. Μανιά, κ. Σμαμαγκιά, κ. Γ. Μαρίνου, κ. Α. Φωστηροπούλου, κ. κ. Μπενάκης, Παπασιώνης κ. ά.

— Τη παρέλθουσάν Σάββατον δεξιόσας μπριζέ παρά τή κ. και τή κ. Γ. Μανιά. Η οικοδέσποινα έκάντους περιποιητική και ευχέρι-στη προς όλους.

— Παρενέθησαν κ. και κ. Κάρταλη, κ. και κ. Μεταξά, κ. και κ. Κατακογιάννη, κ. και κ. 'Ιακ. Νεγρεπόντη, κ. και κ. Π. Χέλιη, κ. Μ. Κωιακίδη, κ. Χασιώτη, κ. Μ. Ράλλη και οι κ. Δ. Βα-σιλείδης, Θεοδότης κ. ά.

— Έκάντους οι κ. και κ. Πολύμη, κ. και κ. Κ. Πάλλη, κ. και κ. Γ. Μανιά, κ. Σμαμαγκιά, κ. Γ. Μαρίνου, κ. Α. Φωστηροπούλου, κ. κ. Μπενάκης, Παπασιώνης κ. ά.

— Τη παρέλθουσάν Σάββατον δεξιόσας μπριζέ παρά τή κ. και τή κ. Γ. Μανιά. Η οικοδέσποινα έκάντους περιποιητική και ευχέρι-στη προς όλους.

— Παρενέθησαν κ. και κ. Κάρταλη, κ. και κ. Μεταξά, κ. και κ. Κατακογιάννη, κ. και κ. 'Ιακ. Νεγρεπόντη, κ. και κ. Π. Χέλιη, κ. Μ. Κωιακίδη, κ. Χασιώτη, κ. Μ. Ράλλη και οι κ. Δ. Βα-σιλείδης, Θεοδότης κ. ά.

— Έκάντους οι κ. και κ. Πολύμη, κ. και κ. Κ. Πάλλη, κ. και κ. Γ. Μανιά, κ. Σμαμαγκιά, κ. Γ. Μαρίνου, κ. Α. Φωστηροπούλου, κ. κ. Μπενάκης, Παπασιώνης κ. ά.

— Τη παρέλθουσάν Σάββατον δεξιόσας μπριζέ παρά τή κ. και τή κ. Γ. Μανιά. Η οικοδέσποινα έκάντους περιποιητική και ευχέρι-στη προς όλους.

— Παρενέθησαν κ. και κ. Κάρταλη, κ. και κ. Μεταξά, κ. και κ. Κατακογιάννη, κ. και κ. 'Ιακ. Νεγρεπόντη, κ. και κ. Π. Χέλιη, κ. Μ. Κωιακίδη, κ. Χασιώτη, κ. Μ. Ράλλη και οι κ. Δ. Βα-σιλείδης, Θεοδότης κ. ά.

— Έκάντους οι κ. και κ. Πολύμη, κ. και κ. Κ. Πάλλη, κ. και κ. Γ. Μανιά, κ. Σμαμαγκιά, κ. Γ. Μαρίνου, κ. Α. Φωστηροπούλου, κ. κ. Μπενάκης, Παπασιώνης κ. ά.

— Τη παρέλθουσάν Σάββατον δεξιόσας μπριζέ παρά τή κ. και τή κ. Γ. Μανιά. Η οικοδέσποινα έκάντους περιποιητική και ευχέρι-στη προς όλους.

— Παρενέθησαν κ. και κ. Κάρταλη, κ. και κ. Μεταξά, κ. και κ. Κατακογιάννη, κ. και κ. 'Ιακ. Νεγρεπόντη, κ. και κ. Π. Χέλιη, κ. Μ. Κωιακίδη, κ. Χασιώτη, κ. Μ. Ράλλη και οι κ. Δ. Βα-σιλείδης, Θεοδότης κ. ά.

— Έκάντους οι κ. και κ. Πολύμη, κ. και κ. Κ. Πάλλη, κ. και κ. Γ. Μανιά, κ. Σμαμαγκιά, κ. Γ. Μαρίνου, κ. Α. Φωστηροπούλου, κ. κ. Μπενάκης, Παπασιώνης κ. ά.

— Τη παρέλθουσάν Σάββατον δεξιόσας μπριζέ παρά τή κ. και τή κ. Γ. Μανιά. Η οικοδέσποινα έκάντους περιποιητική και ευχέρι-στη προς όλους.

— Παρενέθησαν κ. και κ. Κάρταλη, κ. και κ. Μεταξά, κ. και κ. Κατακογιάννη, κ. και κ. 'Ιακ. Νεγρεπόντη, κ. και κ. Π. Χέλιη, κ. Μ. Κωιακίδη, κ. Χασιώτη, κ. Μ. Ράλλη και οι κ. Δ. Βα-σιλείδης, Θεοδότης κ. ά.

— Έκάντους οι κ. και κ. Πολύμη, κ. και κ. Κ. Πάλλη, κ. και κ. Γ. Μανιά, κ. Σμαμαγκιά, κ. Γ. Μαρίνου, κ. Α. Φωστηροπούλου, κ. κ. Μπενάκης, Παπασιώνης κ. ά.

— Τη παρέλθουσάν Σάββατον δεξιόσας μπριζέ παρά τή κ. και τή κ. Γ. Μανιά. Η οικοδέσποινα έκάντους περιποιητική και ευχέρι-στη προς όλους.

— Παρενέθησαν κ. και κ. Κάρταλη, κ. και κ. Μεταξά, κ. και κ. Κατακογιάννη, κ. και κ. 'Ιακ. Νεγρεπόντη, κ. και κ. Π. Χέλιη, κ. Μ. Κωιακίδη, κ. Χασιώτη, κ. Μ. Ράλλη και οι κ. Δ. Βα-σιλείδης, Θεοδότης κ. ά.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΕΣ ΕΚΜΥΣΤΗΡΕΥΣΕΙΣ

Η ΑΝΑΜΟΝΗ

ΤΗΣ ANNY ΝΤΕ ΠΕΝ

...Σήμερα έδιωξα για όλη την ημέρα τη γριά χαράτσοσα που με έπληρε. 'Ηθελα νάμαι μονάχη μου μαζί σου, μες στην άγρια γωνιά αυτή της φύσης...

Την είχαμε άνακαλύψει μαζί... πάνε τώρα τρία χρόνια. Θυ-μάσαι; Μιά μέρα που είχαμε πάρει ένα τριάνο, στην τύχη, για να πάμε δπουδήποτε, κάπου όχι μακριά...

Μά ή γοητεία της όμορφης αυτής τοποθεσίας που άνακαλύ-ψαμε μέσα στο δάσος, με τα χαμπλά σπιτάκια της που ήταν κρυμμένα μες στα φυλλώματα των δέντρων, με τα παχιά χορ-τρίνα χαλί της κάτω απ' τις καστανίδες (θυμάσαι; σιχνά λο-ξοδρομούσαμε για να μιν πατήσουμε άνάνω τους), ή βραβείδι μρωδιά της νοτισμένης γής, το χροταριστό, και της ρεταίνας των δέντρων τόσο σε είχαν μεθεύσει, που δέν ήθελες να φύ-γομε πιδ από κει.

Τώρα που ήσαν οι διακοπές, συλλογίστηκα το όμορφο χα-ρίδι πουχες κιάλας ξεχάσει, και να δεκαπέντε μέρες που ήθα δώ. Δέν ήρθε παρά μιά φορά μόνο... Χτές βράδυ, που φάνηκε πως δέ θα ή δύναμη ούτε μιά μέρα περισσότερο να σε περι-ερίμνω μιά. Μά σήμερα το πρωί ξύπνησα χαρούμενη. Το μεση-μέρι θάσουν κοντά μου!...

Θέε μου! Τι γρήγορα πέρασαν οι ώρες!

Σάν υπά απ' τις συνθηόμενες γυναίκοι, ή μάλλον επειδή βέβαια ή γυναίκα που άναπά έχει μέσα της έντονη μνάς με και σκαλάρ, όλη μου ή έγνια πήγε, ξεροντάς σε λιχούδη, στο γεύμα που δά σου πρόσφερα. Πήγα στη γειτονική άγορά και διάλεξα τα πιδ ζουμερά ροδάκινα, τις πιδ μρωδάτες φράουλες, το πιδ γλυκό πεπόνι, μιά όμορφη χτυπημένη κρέμα που κουβά-λποσα σάν θσοσπιδ μέσα σ' ένα πάλινο δοχείο σκεπασμένο μ' άμπελλόφυλα και με χόρτα ήγρο. 'Υστερα φρόντισα νάβρω φρέσκα άγνά, κ' ένα κοτόπουλο τρυφερό...

Κι' δλ' αυτά τα κομμάτια μονάχη μου, μέσα σ' ένα νοικο-κυριότικο δίχτυ. Οι μανάβηδες κι' οι γειτόνισσες, που μωδούριγγιν βλέμματα δύσποια κι' ειρωνικά στην άρχή, κατέληξαν να κοιτάζουν με θαυμασμό την όμορφη αυτή 'Κορίαν' την τυμένη στα κιάσπρα, που όσοςόο ξέρει έτσι όμορφα και νοικοκυριότικα να φανίξη.

Κι' έγω που δά προτιμούσα να ζω με ψωμί και φρούτα πα-ρά να ιτηνίσω ένα άγνά, έγω πουμαι τόσο κικήτα στο ήτημα των χειρών μου, άφου άναψα υπ μεγάλη φωτιά από κλαδάκια, μάδινα, καρφάλια, πέρασα στη ιούβλα το κοτόπουλο, καλτέ-ρα ίως από μιά καλή μαγειρίσσα. 'Α! Τι περήφανη που εί-μουν για το έργο μου! 'Επρεπε να με δής σάν κοίταζα με ίκα-νοποίηση και φιλοδοξία, όπως δά κοίταζε ένας ζωγράφος τον καλτέρο του πίνακα, τους ώραιους χρωματισμούς που έπερεν το πουλι που με τόση προσοχή άλειφα—ναί, μη σου φανή πα-ράζενον αυτό—άλειφα ή ίδια κάθε τόσο με φρέσκο βούτυρο...

Στη σκιά της άκκας και των φυλλωμάτων, έστρωσα το τραπέζι, γεμίζοντάς το λουλούδια.

...Κι' όταν σκολίστηκα με το φρέμ μου, έκείνο που έζω-πάς προτιμάς, τη στιγμή που ήγαινα να κορρώσω ένα τριαν-τάφυλλο στο μαλλί μου, χωρίς να ξέρω κ' ή ίδια τι γιάι, φρεκίασα. Τα χέρια μου εσαν τόσο παγωμένα, που πήγαινα το-πλώσα στη χοβολή που είχε άκουμινε απ' τα κλαδάκια. Είπε μιά τρέλλα, με τη ζέση που κάνει! Για να σβώω την άκαθό-ριστη άνησυχία που κυρίεζε δλο, το εινε μου, την δμχλη που μου φαινόταν πως σκεπάζε όλα τα πράγματα, έκρεξα στον φρεχτη του κήπου. 'Α! Πώς είχα άνάγκη νάντικρύσω την σι-λουέτια σου, κει πέρα, στο πρόσωπό του δρόμου!...

Το σφάλμα του τριάνου που σαρματίδσε, άνι να διώξη τον τρύπο μου άντλήσει μες στην καρδιά μου, άδν κορυφή άπο-γνώσεως... Φοβάμαι, φοβήμαι, γιατί;... Γυρίζω δλλού τα μά-τια, για να μη δά τον κουτό, ξέρεις ποιόν λ'ω, τον επλεγροφα-κουιστή. 'Ανεβαίνει δαγδ το δρομάκι πουχεται παράλληλα στο δρόμο του σκαθμού σκαπίζοντάς το μετωπά του. Θάλεγε κα-νένας πως έρχεται προς τα δώ!... Δέν ειν' αλήθεια όμως αυτό, δέν εινε έτσι!...

Έλα, πές μου, γρήγορα, να με παυήσεις...

'Α! Θέε μου! Έκανε ένα σπνσιο, με είδε, και μου δείχνει με το χείρ'φωμένο ένα επλεγρόφμα καταχαρούμενο σάν σκολιότα πώς την προσιμένει ένα ποτήρι κρασί... Μου το δίνει. Το διαβάζω. 'Ω, τι γράφει!

'Αναγκάζομαι παραμένει τελευταίαν στιγμήν. Φιλία!

Ο γέρος με κοιτάει, κατάπληκτος—ξεχνώ να του δώσω το ποτήρι του, μα του φωνάζω μ'ένα γέλιο σφυγικό που κάνει να τρανιάζεται το ήδεμο σπτι γεμίζοντάς το μ'έκν θόρυβο τρελλό:

'Εμπρός... Πάρε το δά... Το κοτόπουλο, το πεπόνι, την όμορφη κρέμα, τα φρούτα... Δέν πεινάω πιδ, δέ θέλω τίποτ από δλ' αυτά... Για δες, τίχαρούμενη που είμαι! Κανένα δέ θάρρη για το γεύμα!...

ΘΕΑΤΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΤΑ ΛΑΘΗ ΤΩΝ ΗΘΟΠΟΙΩΝ

Τὰ φιδὲρ τῆς σκηνῆς. Τὸ πᾶνμα ἐνὸς ἀρχαίου ἠθοποιοῦ καὶ ἡ ὄργη τοῦ Εὐριπίδου. Ο «Εὐρῆνης» στὸ θεατρὸ Μπουκουρά καὶ ὁ πύργος τοῦ Βασιλέως. Τὸ νεοτιμωρὸ πᾶνμα ἐνὸς Γαλλικοῦ δικαστοῦ. Ο «Αὐτοῦ» τοῦ Αλεξ. Δουμά (πατρός).

Ἡ ἱστορία τοῦ παγκοσμίου θεάτρου εἶνε γεμάτη ἀπὸ ἀνέκδοτα σχετικὰ μὲ γλωσσικὰ λάθη τῶν ἠθοποιῶν ἀπὸ σκηνῆς, λαθὴ καὶ ἔκαναν τὸ κοινὸν νὰ γελάσῃ μὲ τὴν καρδίαν τοῦ. Ἀκόμη καὶ κατὰ τὴν ἀρχαιοτέρα μνημονεύεται ἕνας ἠθοποιὸς ὀνομαζόμενος Τίμειος, ὁ ὁποῖος σὲ μιὰ τραγωδία τοῦ Εὐριπίδου ἀντὶ νὰ πῇ «γὰλῃ-πν ὀρῶ» ἐπρόφερε «γὰλῃν ὀρῶ». Οἱ θεαταί, ποὺ δὲν ἔβλεπαν καμμία γάτα, ἔβλεπαν τὰ γελῶτα καὶ ὁ Εὐριπίδης ἔβρινε ἐξ ὧν φρενῶν. Ἦσπερ νὰ δειρῇ τὸν ἀπρόσεχτον ἠθοποιό, τὸν ὁῖον ἐσκαλοῦρῃς.

Ἡ Γαλλικὴ γλώσσα, ὡς ἐκ τῆς φύσεώς της, ὑπόκειται ἐν κοινῇ οὐ γλωσσικὰς ἀσυντάκτους καὶ ἀναφέρονται διάφορα ἀνέκδοτα τοῦ Γαλλικοῦ θεάτρου, π.χ. ἕνας ἠθοποιὸς ἐν φρεσὶν «Αἰτίες, lâche! ariète!» (ὁπλοδὴ, «Στασὺν ἀνὰ ὄρε, στάσου!») ἐπρόφερε «Αἰτίες la charrette!» (ὁπλοδὴ: «Σταδίπνος τοῦ καροιοῦ!»).

Ἐπὶ τῇ ἑξῆς χαριτωμένος Γαλλικὸς μονόλογος, ὁ ὁποῖος ἔχει ὑποθεσῇ τὸ πᾶνμα ἐνὸς πρωτοεῖς ἠθοποιοῦ τοῦ ὁποῖου ὁλοκλήρος ὁ ρόλος ὁ ἕνα δῶμα ἦτο ν' ἀναγγεῖται σὲ μιὰ ὠριμένη σιγῇ τὴν εἴσοδον τοῦ βασιλέως μὲ μιὰ λέξη: «Le roi!» Ὁ πρωτοεῖς ἀπὸ πολλὰς μερὲς γυμνάζετο γιὰ νὰ φωνάξῃ μὲ τὸν καταλληλότερον τρόπο, τὴν τελευταίαν σιγῇ ζυγίστηκε ἀπὸ τὴν συγκίνησιν τοῦ καὶ ἀντὶ νὰ πῇ: «Le roi!» (Ὁ Βασιλεὺς!), εἶπε «La reine!» («Ἡ Βασίλισσα!»).

Σὲ παλὰ χρόνια, δταν τὸ Ἰταλικὸ μελόδραμα εἰσέφερε στὸ ἱστορικὸ θεατρὸν Μπουκουρά, μιὰ βραδιά, στὴν παράστασιν τοῦ «Εὐρῆνης», ὁ ἀγγελὸς ποὺ σὲν δευτέρῃ πράξιν ἀγγέλλει τὴν ἀφίξιν τοῦ Βασιλέως ἔλεγε νὰ πῇ τοὺς στίχους αὐτοῦς:

«Alla porta del castello
Giunto è il ré con un drappello!...»

(Ἦτοι: «Στὴν πόρτα τοῦ πύργου
Ἐφῆσε ὁ Βασιλεὺς μὲ ἕνα ἀπόσπασμα!»)

Λοιπὸν ὁ ἠθοποιὸς τῆσθε καὶ ἐτραγοῦδῃς ἔτσι:

«Alla porta del drappello
Giunto è il ré con un castello!...»

(Ἦτοι: «Στὴν πόρτα τοῦ ἀποσπασματος
Ἐφῆσε ὁ Βασιλεὺς μὲ ἕνα πύργον!»)

Νεοτιμωρὸς ὁμοῦ εἶνε τὸ πᾶνμα τῆς μεγάλης ἠθοποιοῦ Ντορβάλ. Ἡ περιγραφή τῆς τραγωδίας πρωταγωνιστοῦσε στὸν «Αὐτοῦ» τὸ ρωμανικὸν ἐκεῖνο δῶμα τοῦ Ἀλεξάνδρου Δουμά πατρός τοῦ ὁποῖου σκηνὴ ἐποχὴν τοῦ ἔργου, κατὰ τὴν ὁποῖαν ὁ «Αὐτοῦ» πρόκειται νὰ πιασθῇ ἐπ' αὐτοφώρῃ μὲσα σκηνῇ κρεβατοκάμαρα τῆς ἐρωμένης του. Ἦν δὲ ὁ ὅμοιος τὴν ἐμὴν τῆς, ὁ «Αὐτοῦ» τὴν σκοτίζει μὲ μιὰ πιστολίαν, καὶ σὲν ἀντὶ τῆς ποὺ φανερώνεται μπροστὰ τοῦ, λέγει μὲ ἀπάθεια:

E le me résistait, je l'ai assassiné! (Ὁπλοδὴ: «Μοῦ ἀντι-στέκοντο, τὴν σκοτώσω!»)

Τὸ δῶμα τοῦτο εἶχε ἀπὸ μιὰ μακριὰ σε.ρὰ παραστέδων ποὺ ἔκινε μὲ πικρὸν ὁρῶν οἱ ὁ «Αὐτοῦ» εἰσέλατο ὁ ἕνα ἐπαρ-χιακὸν θεατρὸν ἀπὸ τὴν κυρία Ντορβάλ μὲ τὸν περιοδεύοντα τίτ-λόν της. Ἡ ψῆφον τοῦ ἔργου καὶ τὸ ἀριστοτεχνικὸν παίξιμόν τῶν ἠθοποιῶν εἶχε προκαλέσει μεγάλη κοσμοσυρροήν.

Ἡ παράστασις ἐπῆγε καλὰ, ἀλλ' ἀπὸ λαθὸς τοῦ μηχανικοῦ τοῦ θεάτρου, ἡ αὐλαία κατέρπηκε γρηγορώτερον, ὁπλοδὴ ἀμείως μοις ὁ «Αὐτοῦ» ἐσκοτώσε τὴν ἐρωμένην του καὶ ἐπορεύετο ἡ τελευταία πολυκροῦν φρεσὶν, δὲν ἐλεγχθη... Ἀλλ' ἴσα-ἴσα αὐτὴ ἐπ' ἔφρασι ἐπεριμένε ν' ἀλοῦσθαι τὸ κοινόν, ποὺ εἶχε διαβῇ τις μακρὰς περιγυρὰς καὶ κοίσεις τῶν ἐμπροσθίων. Οἱ ἠθοποιοὶ δὲν ἐθεωροῦντο πολὺ σπουδαία τὴν πυρκαϊά, καὶ εἶχαν τραβηχθεῖ πρὸς τὰς καμμοῖνας τοὺς γιὰ νὰ γοῦσθον, ἀλλὰ καίτοι σὲν πλά-τεια καὶ σὲν θεωρεῖται εἶχε ζεσπᾶσαι ἀπὸ τὸν πυρκαϊκόν. Ὁρ-θιοὶ οἱ θεαταὶ ἐρώσαντες ἀπὸ τὸν σκηνὴν καὶ ἡ Ντορβάλ, ἡ αὐλαία καὶ νὰ ξαναγῇ σωστὴ ἡ τελευταία δραματικὴ σκηνή!

Ὁ Διευθυντὴς τοῦ θεάτρου τρέχει ταραγμένος πρὸς ἠθο-ποιὸν καὶ τοὺς παρακαλεῖ νὰ ἱκανοποιήσονται τὸ ἔλαττον ἠθο-ποιῶν. Καὶ ἡ μεν πρωταγωνίστρια κ. Ντορβάλ, προθύμως συ-γκατένευσε, ἀλλ' ὁ ἠθοποιὸς ποὺ ἔκανε τὸν «Αὐτοῦ» δὲν ἤθελε νὰ βῇ. «Τώρα ἐγὼ γούρπα!» εἶπε. Ὁ Διευθυντὴς τὸν παρα-καλοῦσε, τὸν κτενεύει, ἀλλὰ δὲν μποροῦσε μὲ κανένα τρόπο νὰ τὸν καταφύγῃ. Στὸ μεταξὺ διωξὶ τὸν ἀπὸ τὸν πύργον, οἱ ἠθο-ποιοὶ εἶχαν πᾶσι τὴν θέσιν τοὺς σὲν σκηνὴν καὶ ἡ Ντορβάλ, σὲν σκοτωμένη, ἔβρινε ξαπλωμένη σὲ πᾶνμα καὶ ἀκίνητος...

Ἀλλ' ὁ «Αὐτοῦ» δὲν φαινόταν καὶ οἱ θεαταὶ οἱ ὁποῖοι γιὰ μιὰ στιγμὴν εἶχαν καταπερῆναι, ἔβριναν πάλι νὰ θορυβῶν. Τότε συνέβη καὶ θανάσιμος, ποὺ δὲν θὰ τὸ περιμένατε κανεῖς.

Ἡ πεθαμένη Ντορβάλ σπᾶνεται ἀπὸ τὸν θεόν της, προ-χωρεῖ σὲν προσκύνει καὶ ἀποτεινόμενη σὲν κοινόν λέγει:

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΝΤΑΙ

ΤΟ ΠΑΡΑΠΟΝΟ ΤΟΥ ΞΥΛΟΥ

Κατὰ τὸν Richerlin

Μέσα στὸ τζάκι τὸ λαμπρὸν τρέχει, ἡ φωτιά μονοκρῖνει καὶ μὲ φωνὴν μονότονον τὸ ἔδω μονοκρῖνει. Αἶε δὲ γονιθῆκε γιὰ νὰν μὲς στὸν ἀέρα, νὰ τρέφεται μόνο μὲ γῆ, νὰ ἔδω μ' αἰθέρα. Αἶε εἰν' ὁ ἀνθρώπος σκληρὸς μ' ἐστικτὰ σκοτεινὰ, μ' ἀπὸντες τοσκούριες βαρεῖες νὰ τὸ χτυπᾷ, καὶ νὰ τὸ σκοτίζει. Γιατὶ τὸ δεινὸν ἔχει μ' αὐτὸ καρδιά...

... Μέσα στὸ τζάκι τὸ λαμπρὸν θορυβῶν τὰ κλαδιά... Ὁ ἔδω, εἰσαὶ δαυτάστο καὶ στὰ χαμένα κλαῖς!.. Ἀνέβα!.. ἀνέβαινε γοργὰ σὲ σφαῖρας φωτεινὰς ἀνέβα, φῶς, ὀρθὸς, εὐθύς, νὰ το ἀδυνατισμένο τὸ ὑπερῶν! καπνὰν σου πετὰ στὸ μυρμιγμένο ἀέρα, λυγρὸν, ὀρθόν, χάνεις τὴν ὑπαρξὴ σου σ' αὐτὸ, ποῖός θ' ἀναγνώριζε τὴν πρῶτην τὴ μορφή σου; Καὶ σὺ ποὺ ἀποζητᾷς τὸ φῶς καὶ τὸν ἀέρα ὁ γέρο-ἔδω, γίνεσαι κομμάτι τοῦ αἵθερα!..

(Ἀπὸ τὸ Γαλλικόν)

ΟΙ ΒΡΑΔΥΝΕΣ ΚΑΜΠΑΝΕΣ

Τοῦ Thomas Moore

Οἱ βραδυνὲς καμπάνες!.. οἱ βραδυνὲς καμπάνες!.. Ἡ μουσικὴ τῶν πόσεων γλυκὴς μὲ λεί στίχους τῆς νύκτος, τῆς ἀγάπης, γιὰ τίς στιγμὰς τῆς πλάνης ποὺ γιὰ στερεὴν φορὰ μὲν, ἀκούει αὐτοὺς τοὺς ἡχους

Οἱ βραδυνὲς οἱ ὧρες ὀρθῶς στὸν αἵθερα, καρδιὰς ποῦχανε σκῆψεις ὀδοῦλες γλυκείας σὲν σκοτεινὸν τὸν τάφο βαδίζα κομμοῦνται πέρα καὶ πρὸς δὲν ὡς ἀκούει, καμπάνες βραδυνὲς!..

Κι' ἐμὲνα σὲν μὲ θάψουν στὴν κρῖα πρᾶσινα πάλι θὰ νὰ χτυπᾷ γιὰ λυγρὸς, γιὰ χαρὸς, μ' ἄλλοι τραγουδιᾶδες θὰ ψάλλουν στὴν κοιλιά καὶ σὲν γλυκείας καμπάνες, καμπάνες βραδυνὲς!..

(Ἀπὸ τὸ Ἀγγλικόν)

ΧΙΝΟΠΩΡΟ

Τοῦ Alphonse de Lamartine

Χαίρετε, δάση οτοργικά!.. γλυκεῖά μου πρᾶσινα, φύλλα μου, σὲς ποὺ γόνετες σὲς θάμνους τοὺς πυκνοὺς καὶ σὲς, αἰθέριες μέρες μου, ὀρνίθια καὶ λαμπὰδα ὅπου γλυκὰ σὲς φῶτιζε, ποῦ γιὰ σὲς ἀνθῶς!..

Ἀχ, μ' ἕνα βῆμα σφαιρὸν πῆγαν τὸ μονοτάτι νὰ πρᾶσι τὸν θέλω νὰ ἴδω τὸν ἥλιον τὸν ἀχνὸν ὅπου φῶτιζε δλόθειλα μὲ φοβισμένο μάτι τοῦ δάσους τὸ σκοτεινίσμα τὸ κρῖ καὶ πνεύ!..

Οἱ μέρες τοῦ χινοπώρου ποὺ ἡ φῶς δὲν πεθαίνει ἐμὲ μ' ἀρῶσιν πρὸς καλὰ. Ἡ δειλίσμα δὲν εἶνε ὡς «χαίρετε» φίλον μας, τὸ γέλιο ποὺ ἀποσπᾷται σὲν χεῖλιν ποὺ ὁ θάνατος γιὰ πάντα θὰ νὰ κλείσῃ!..

Ναί, τῆς ζωῆς ὁ δύστηνος τελείωσα τὸ δρόμο κλαῖω γιὰ τὴν ἐλπίδα μου ὅπου εἶχε μαρμαίει ξαναγυρᾶ καὶ κινεῖ μ' ἐπιθυμία καὶ πόνο νὰ βρῶ χαρὸς ποὺ ἀλλοίμοιο!.. δὲν ἔχω βαρεθεῖ.

Κοιλιάδες!.. Ἦλπε, καὶ βουρὰ, φύση γλυκεῖα, ἕνα δάκρυ ὡς χροσῶν, σὲν βροσκῶμαι κοντὰ εἰς τὴν θανή!.. Τ' ἀγέρι εἶχε μωροῖδες καὶ σ' οὐραῖον τὴν ἀκρὴν ὁ ἥλιος μοιάζει πρὸς λαμπρὸς, σ' αὐτὸν ποὺ θὰ γαθῇ.

Τὴν κοῦπα δὲν ν' ἀδειαζὸν ὅπου εἶχε μέσα ἀντάμα γοῦλ καὶ νύκταρ ἡ καρδιά μου αὐτὸ μονάχα θέλει, σ' αὐτὴν ὅπου μ' ἐπῶσε ζωὴ μαζὶ καὶ κλάμα ἵσως νὰ βρῶ στὸ βάθος τῆς καὶ μιὰ σταγόνα μέλι.

Μπορεῖ σὲν τέλος τὴν παλὰ νὰ ἐβρίσκω χαρὰ μου ποὺ νόμιζα πὸς ἔσχα καὶ δὲν θὰ ξαναβρῶ στὸν κόσμο ἵσως μιὰ ψυχὴ ἔνοιωθε τὴ δικιά μου καὶ ἀπαντᾷ σὲν οτοργικά!.. ὕστερον καλὸ!..

Τὸ λούλουδον τὴν εὐδοκίαν σκορπίζει σὲν ἀέρα, δταν πεθαίνει. Χαίρετε τοῦτο αὐτὸ ἔσχα τῆς ζωῆς. Κι' ἐγὼ πεθαίνω σὲν στερεὴν καὶ σκοτεινὴν μου μέρα σκορπᾶ γύρω μου γλυκεῖα καὶ σὲν οτοργικά!..

Μεταφράσεις Λήδας Καρτέλ.

— Κόρη... Je lui résistais, il m' assassiné! (Ὁπλοδὴ: «Κόρη... τὸν ἀντιστεκόμουν, μὲ σκότωσε!») Εἶπετα ἔκινε μὲ βαθεῖα δλόκλι καὶ ἔβρινε!.. Καὶ τὸ κοινόν, ποὺ εἶχε εὐχαριστιμένο ἀπὸ τὴν παρῶντα αὐτὴ λόγι, ἐχειροκροτοῦσε.

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ, ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ, ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

“Ο ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ,”

ΥΠΟ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΥΡΥΣ

(Συνεχία ἐκ τοῦ προηγούμενου)

Εἶχε τάχα κάνει καὶ αὐτὴ χρῆσιν τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ Βρινδινοῦ; Εἶχε προδοῖαι τὸν τίμο σύζυγόν της; Αὐτὲς τίς σκέψεις ἔκανε μέσα σὲν ὁ κόμης καὶ συνδυάζοντας τίς σχέσεις τῆς Ἰωάννας μὲ τὴν Μαγδαλινῇ, ἄρχισε νὰ τὸν πιάσῃ μιὰ προκατάληψιν κατὰ τῆς τελευταίας.

Φαντάστηκε μάλιστα εἶσαι ὁ κόμης πὸς εἶχε βρῇ τὴ λύσιν τοῦ μυστηρίου αὐτοῦ αἰνίγματος. “Ὅσο θλίβεθ' αὐτὴν ὡς ὑπῆρξε γι' αὐτὸν ἡ ἀνάγκη νὰ περιφρονῇ σὲν ἔξῃς τὴν προστατευομένην τῆς σπύργου του καὶ τὴν κόρη τοῦ πρὸ ἀφοσιωμένου του ὑπηρετοῦ, εἶταν βέβαιος πρὸς τὴν Μαγδαλινῇ δὲν εἶχε ἀπαχθῇ, ἀλλὰ εἶχε παρασφύρῃ ἀπὸ τὸ μυστηριώδες αὐτὸν εὐπατρίδην τὸν ὁποῖον εἶχε ἀπολέσει σὲν στίχῃ της.

Εἶχε λοιπὸν ἀπατήσει τὸ μυστήριον τῆς κ' ἐπωφελομένη τῶν παραγῶν κατὰρθῶσε νὰ φύγῃ ἀπαρτημένη μὲ τὸν ἀπαγωγέα της ἀπὸ τὴν ἐπαρχίαν τῆς Τουραίνης. Σ' αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν ὁ Βρινδινοῦς εἶχε πᾶσι τὸ συνηθισμένο του ρόλον καὶ ὁ Στραβοχέρης, ὁ ὁποῖος εἶχε κατηγορηθῇ εἰς ἐκείνη τὴν Μαγδαλινῇ γιὰ λογαριασμόν του, δὲν εἶταν παρὰ ἀπλὸν δογᾶνον τὸν φονιάδαν.

Ὅλες αὐτὲς οἱ σκέψεις εἶχαν γεννηθεῖ μὲς σὲν μυαλὸν τοῦ κόμης, σκέψεις οἱ ὁποῖες ἡμέρα μὲν τὴν ἡμέρα, γινόντουσαν πεποι-στικῶς, ἀνὰ ἀμφερίελες πρὸς. Μιὰ περιφρονητικὴ ἀδιαφορία ἀντικα-τάστησε τὸ παρικό φίλον ποὺ εἶχε γιὰ τὴν Μαγδαλινῇ καὶ διέκοψε αὐτὴ ἀναγνώσῃ.

Ἐπὶ λοιπὸν ὅλα εἶχαν συνωμοσίαι ἐναντίον τῆς φτωχῆς Μαγδαλινῆς.

Ὁ ὑπερασπιστὴς τῆς τῆς ἐστρεφε τὰ νῦτα, ὁ μυστήρ της εἶ-ταν βαρεῖα τραυματισμένος, ἐτοιμοθάνατος καὶ ὁ Λοβέρτ κατασκό-πῃ τὴν γυναῖκα του καὶ περιποιεῖτο τὸν Πλοστέν.

Μονάχα ἡ Ἰωάννα καὶ ὁ Κορσέφρ ἔκλειαν τὴν χαμένην, ἀλλὰ τι μποροῦσαν νὰ κάνουν αὐ-τοῦ ποὺ οὐτε δύναμιν, οὐτε λεπτὰ εἶχαν;

Μονάχα ὁ Θεὸς μποροῦσε πρὸς νάρθη βοήθης σὲν δυστυχισμένην κόρη τοῦ Λαντῦ...

Δύο βδομάδες μετὰ τὴν νύκτα τῆς λεηλασίας τὸν ἐκκλησιῶν συνέβη ἡ ἀκόλουθος σκηνὴ στὴν Τουραίνην.

Εἶταν παραμυθίον μεσημέρι. Ἀπὸ τὸ πρῶτ' ἡ βροχὴ, παγαμένη, πόνιζε τὰ περιβόλια καὶ τὰ χωρία ποὺ ἀπλυνόντουσαν γύρω ἀπὸ τὸ ἐξοχὸν οὐτῆς Φρέας.

Τὸ ἐτοιμόροπον αὐτὸ στίχῃ εἶταν θεοκλει-στο, ἵχους καπνοῦ δὲν ἔβριναν ἀπὸ τὴν στέγην τοῦ καὶ τίποτε, τελοσπάντων, δὲ φανέρονε σὲν τὸν ρημίδι αὐτὸ εἶταν κατοικημένο.

Ὅς τὸς ἀν κανεῖς ἀπηνγκραζόταν μὲ προσητὴν θάκουγε μιὰ βαθεῖα κραυγὴ πα-ρατεταμένη, διαπεραστικὴ, κλαυθιφόρη. Σὲν λίγῃ πόρτῃ ἀνοίχθηκε κ' ἕνας ἀν-θρώπος ποὺ φοροῦσε ῥάσο καπουκίνου ἔβρινε τὸ κεφάλιν του ἔξω καὶ κοιτάζε γύρω προσεχτικά.

Ἄνα εἶδε τὴν μοναξιά ποὺ ἐπικρατοῦσε, μῆκε μέσα, ἔκαστος μὲς ὅς ἕνα τραπέζι, εἶπε μερικὲς λέξεις σὲν μιὰ γυναῖκα ποὺ βρι-σκόταν ἐκεῖ κ' ἔπειτα ἀπὸ κατέβασε τὴν κουκούλα του ὡς τὴν μῆτη, βῆκε ἔξω, ἔκλεισε μὲν προσοχὴ τὴν πόρταν κ' ἄρχισε νὰ παλίζει.

Ὁ καπουκίνος αὐτὸς εἶταν ἕνας καλοκαμωμένος γέρος ρωμα-λὸς καὶ πολὺ εὐκίνητος. Στὰ χέρια του εἶπαρε ἕνα κομπολόγι, ἀλλὰ μιὰ χοντρὴ μαγκούρα ποὺ κρατοῦσε κάτω ἀπὸ τὴν μασχάλην του φα-νέρονε σὲν τὴν ἀσφάλειάν του δὲν τὴν ἐμπιστευότανε σὲν ῥάσο του.

Ἀπὸ εἶδε πρὸς καλὰ ὅτι κανένας δὲν βρισκόταν γύρω, μ' ἀπο-φασιστικὸ καὶ γοργὸ βῆμα, ἀψηφώντας τὸν παγωμένον ἀέρα καὶ τὴν βροχὴν, πῆρε τὸ δρόμον τῆς πόλεως ποὺ τ' ἀμείριστα καμπανα-ρεῖα τῆς φωνόντουσαν σὲν ὁρίζοντα.

Μὰ δὲν εἶχε προχωρήσει οὐτε πενήντ' ἀνὰ βήματα δταν ἔξαφ-αν ἔκινε ἕνα πτερόνιμα πρὸς του, πρᾶγμα ποὺ τὸν ἔκανε νὰ πη-δῇ μέσα σὲν μιὰ γούβα γεμάτη λάσπες γιὰ νὰ κρυφθῇ.

Ἐκεῖ, τραβήξῃ τὸ μαχαλὶν του καὶ βγάζοντας τὸ κεφάλιν του ἔξω ἀπὸ τὴν γούβαν, προσκίνησε νὰ διακρίνῃ ποῖος εἶχε φερνιστεῖ.

Στὴν ἀρχὴ δὲν διακρίνῃ τίποτε.

Μὰ ἔπειτα, μὲς ἀπὸ τὸς ἀμύδους τῆς βροχῆς, τοῦ φάνηκε ὅτι ἔκινε ἕνα ἄλλο καλόγερον ποὺ φοροῦσε ῥάσο ὅμοιον μὲ τὸ δικὸν του, μὲ τὴν διαφορά μόνον ὅτι αὐτὸς εἶταν λίγῃ ποὺ ἀνοικτὸ σὲν χρομῇ.

Ἀμέως τότε πῆδῃς ἔξω ἀπὸ τὴν γούβαν βλαστημώντας κ' ἄ-ρ-πῃ νὰ τρέξῃ. Ἀν τὸν ἐβλέπατε νὰ τρέξῃ σὲν τὸ ἔσχα, νὰ σπᾶρε δὲν τὴν ὄρα καὶ νὰ κοιτάξῃ πρὸς του, εἶπαρε νὰ ξανα-πᾶναι φῶρα καὶ νὰ περιστρέφῃ ἀπειλητικὰ καὶ προκλητικὰ τὴν ῥάσῃν του, ἀμέως θὰ καταλαβαίνετε ὅτι μ' αὐτὸν τὸν τρόπο ἔλ-πε ὅτι θὰ φοβόταν καὶ θὰ τὸν ἄφηνε ἥσυχον ὁ ἐνοχλητικὸς συγ-α-λῶς του, ποὺ τόσο μυστηριώδης εἶχε παρουσιαστῇ μέσα σ' ἐκείνη

τὴν ἐξοχίαν.

Ὁ τελευταῖος ἀπὸ τὰ ῥάσα τοῦ φαινόταν ὡς ἀνῆκε σὲν τάγμα τῶν Φραγκισκανῶν. Ἐξακολουθοῦσε νὰ παρακολουθεῖ τὸν καπου-κίνο ἀπὸ ἀποστάσεως εἰκοσι βημάτων, κανονίζοντας τὴ βῆμα του σύμφωνα μὲ τὸ δικὸν του, ἐξαφανιζόμενος δταν ὁ καπουκίνος γύρι-ζε πρὸς γιὰ νὰ τὸν συναντήσῃ καὶ μὴ ἀπαντώντας σὲν «ποῖος εἶσαι;» τοῦ ἀγνώστου ἐν Χριστῷ ἀδελφοῦ του.

Ὁ καπουκίνος, ὅπως φαινόταν, εἶταν ἀνδρεῖος, ἀλλὰ, ὅπως ὁ ἴδιος φανέρονε ἀκόμα, θεωροῦσε τὴν φρόνησιν προτιμωτέρα τῆς ἀν-δρείας στὴν προκειμένη περίπτωσιν. Εἶχε βέβαια τοὺς λόγους του νὰ μὴ θέλῃ νὰ μπλέξῃ μὲ κανένα.

Ἀλλὰ ποῖος εἶταν ἀραγε ὁ μυστηριώδης αὐτὸς φραγκισκανός, ἡ σκιά ἐκείνη ποὺ φαινόταν κ' ἐξαφανιζόταν μέσα στὴν ὑγρὴ ἀτμόσφαιρα;

Εἶταν κατάσκοπος ἡ φάντασμα; Ὡστόσο, ὁ καπουκίνος μὰς λίγο φρόντισε νὰ τὸ ἐξακριβώσῃ αὐτὸ καὶ σηκώνοντας τὸ ῥάσο του ὡς τὰ γόντα ἀρχισε νὰ φεύγῃ μὲ μιὰ ἀφαστη ταχύτητα.

Ὡστερ' ἀπὸ δέκα λεπτῶν τέτοιον λαχανιασμένον δρόμον νόμι-σες εἶταν πρὸς ἀσφάλειαν καὶ γύρισε πρὸς του γιὰ νὰ βεβαιωθῇ γι' αὐτὸ. Ὡ! τὴ ἐκπληξὴν ποὺ τὸν περίμενε! Ὁχι μόνον ἐλάχιστα εἶχε προηγήθῃ τοῦ ἀγνώστου μοναχοῦ, ἀλλὰ αὐτὴ τὴ φορὰ εἶδε ὅτι μόνον αὐτὸν, ἀλλὰ κ' ἕνα ἄλλο καλόγερον νὰ τὸν παρακολουθεῖ.

Ἀμέως τότε γύρισε πρὸς τὸν καλὸν καὶ τὸν ἔβλεπε σὲν πόδι μὲ δση ταχύτητα μποροῦσε.

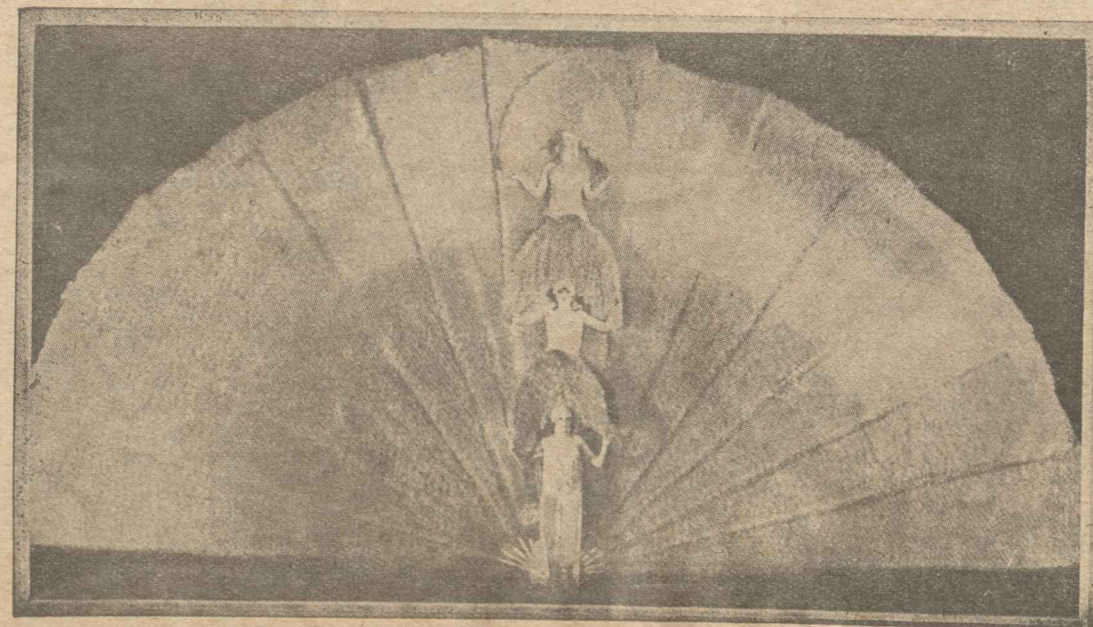
Ἐνας ἀδιάφορος διαβάτης βλέποντας τοὺς θὰ ἐνόμιζε ὅτι οἱ καλόγεροι ἔκαναν ἀγῶνας δρόμου. Σὲ λίγο ὁ καπουκίνος λαχαν-ιασμένος, στάθηκε καὶ πάλι, στράφηκε πρὸς του καὶ κύτταξε.

Φοῖρε!... Αὐτὴ τὴ φορὰ τρεῖς φραγκισκανοὶ καλόγεροι τὸν πα-ρακολουθοῦσαν κατὰ πόδας.

— Ποὺ βρέθηκαν τόσοι συνάδελφοι! εἶπε βλαστημώντας ὁ κα-πουκίνος. Γιὰ νὰ δοῦμε θ' ἀφοβήσονται.

Ἡ Ἀγγλὶς ἡθοποιὸς Φάϊν Τσέλυ, ἡ ἀγαπημένη τοῦ Λονδίνου.

Ἡ ΖΩΝΤΑΝΗ ΒΑΝΤΑΓΙΑ.— Μία σκηνὴ ἀπὸ τὴν νέαν φαντασμαγορικὴν ἐπιθεώρησιν τοῦ Παρισίου «Καζίνου».

Ἀντρείκελλα τοῦ μεγάλου ποιητοῦ Ἀλφ. Μυσσέ καὶ τῆς μυθιστοριογράφου Γ. Σάνδη.

Ὁ Κατλαὶν καὶ ἡ Ἑμμα Λύν στὸν «Ἰλιγγον» τοῦ Σαρλ Μερé, ἐπὶ πρῶταγωνιστοῦν μὲ μεγάλην ἐπιτυχίαν.

Ἡ ἀριστοκράτις Ζὴν Ἑλμπλιγκ ἀσκεῖται εἰς τὴν καθημερινὴν χειρῶν τῆς ἀγυμνασίου.

Ἡ Ἑλλεν Ροζέ, τοῦ «Ἀμπιρ» τῶν Παρισίων, ἡ Μαρί «Παυλὸν» καὶ ἡ Ρέζα Χέλιγκ, μὲ κοστούμια τῆς τελευταίας μόδας.

Ἀγγλὶς ἀριστοκράτις στὰ λουτρά τοῦ Μπαρρίτζ. ΑΣΤΕΡΕΣ ΤΗΣ ΘΟΩΝΗΣ

Ἡ γνωστὴ καλλιτέχνης τοῦ κινηματογράφου Λία ντέ Πεῦτι, ὡς Περμπάντορ.

ΤΑ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ, ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΑ

ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΠΟΛΥΒΙΟΥ ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Επανήλθα εις τὸ γυμνάσιον, ἐπὶ ἡ ἀπολυτήριον καὶ ἐνεγρά-
γην εἰς τὴν Νομικὴν Σχολήν, ὅπου καὶ ἐμείνα δύο ἔτη. Δὲν λέγω
ἐφοίτησα, διότι σπανιότατα ἀκολουθοῦσα μαθήματα. Ἡ πνευμα-
τικὴ μου κατεύθυνσις εἶχε στρεφθῆ καὶ πάλιν πρὸς τὸ θέατρον. Συ-
νέγραψα ἑλληνικὰ κομῳδία εἰς ἰαμβικούς στίχους ὑπὸ τὸν τίτλον «Ὁ
κύριος Τσαλαπατινός ἀπὸ τὸ Κερατοχώρι» καὶ τὴν ἐξέδωκα ὑπὸ
τὸ ψευδώνυμον «Ζοζὸς», ἐνῶ ταυτοχρόνως ἔγραφα ὑπὸ τὸ αὐτὸ
ψευδώνυμον καὶ σατυρικά δοκίμια εἰς μίαν κακοηθεστάτην σατυρι-
κὴν ἐφημερίδα «Ἡ Γλῶσσοι πάνα» τὴν ὅποιαν ἐξέδιδεν ὁ περι-
φημὴς τότε Κοκορόβης, συνειργάζετο μάλιστα εἰς αὐτὴν καὶ ὁ
ποιητὴς Παναγιώτης Σουδιώτης, γράφων καὶ αὐτὸς ὑπὸ ψευδώνυ-
μον ἐπιλήρημον ἠθικῆς ποιήματα, ἀλλ' ἀρκετὰ ἐξυπνα, διὰ νὰ
κερδίξῃ τὸ ψαμί του.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἡ ἀπομείνασα μικρὴ περιουσία τοῦ πα-
τέρα μου εἶχε τελειῶς ἐξαντληθῇ, τοῦ ἥτο δαδύνατον πλέον με-
μνη τὴν σύνταξιν του νὰ συντηρεῖται εἰς Ἀθήνας καὶ νὰ σπουδάζῃ
καὶ ἐμὲ. Ἀπ' τὸ δεύτερον μάλιστα τοῦτο ἥτο ἐντελὲς ἀπλησιάζοντος
ἐβλεπε καλὰ διὰ δὲν ἀκολουθοῦσα καθόλου τὴν ἐπιστήμην μου, ἀλλ'
ἐξακολουθοῦσι μανιωδῶς νὰ γράφω ποιήματα καὶ κομῳδίας, εἰς
τάς ἵστας εἶχε προστεθῇ ἡ μονομανία τῆς κομῳδίας, ἀνατλά-
λῃς διὰ τὸ καὶ ἐκείνην ἀπασχολούμενον βαλάντιον του, καὶ μὴ
ἀνατάσσοντος ἐρετολήν, ἥμην διαρκῶς ἐρωτευμένον!

Μία ἰδέα πού εἶχε εἶδον νὰ κερδίξω διὰ τοῦ θεάτρον ὡς συγ-
γραφέας τὴν συντηρήσιν μου, ἐμείνε μόνον ὡς εἰκὼν ὄνειρον. Εἶ-
χα γράψῃ μίαν τρεπρακτικὴν κομῳδίαν ἐμμετρον μετ' ὁμοιοκαταλη-
κτικῶν στίχων ὑπὸ τὴν τίτλον «Ἡ Σοφὴ Παρθένος»... Ἦτο ἐπι-
ραστήν ἀπὸ τὸν Μολιέρου, ἀλλ' οἱ στίχοι τῆς ἦσαν πολὺ καλοὶ.
Τὴν ἰδέαν εἰς τὸν διασάφην τότε Διονύσιον Ταβουλάρη πρὸς
ἀνάγνωσιν καὶ παρασάσειν. Ἀλλ' ὁ Ταβουλάρης μοῦ τὴν ἐπέ-
στρεψε... με πολλοὺς ἐπαινοὺς! Ἀπελίσθηκα. Δὲν μοῦ ἔμεινε
πλέον διέθετος, παρὰ ἡ σύκοκτονία ἡ ὁ στρατός.

Κάποιος φίλος μου με εἶχε συμβουλεύσῃ νὰ φύγω ὅπως ὅπως
διὰ τὸ Παρίσι, ὅπως πρὸ ὀλίγων τότε ἔτων εἶχε φύγῃ καὶ ὁ
Ἰωάννης Παπαδιαμαντόπουλος, ὁ κατόπιν Jean Moréas, ποιητὴς
καὶ αὐτὸς νεαρὸς καὶ ἀδοκίμως ἐδῶ. Ἀλλὰ νεώτεροι πληρο-
φορία περὶ τῆς ζωῆς τοῦ Moréas εἰς τὸ Παρίσι, μοῦ ἔφεραν τρό-
μον. Ὁ νεὺς ἔλλην ποιητὴς ὑπέφερον ἀπὸ μεγάλῃν ἐνδειαν, καὶ
ἡγαγέτο νὰ τραγουδῇ τὰ βράδια εἰς τὰ καμπαρὲ αὐτοσχέδια
τραγουδία τοῦ διὰ νὰ κερδίξῃ τὸ ψαμί του. Ἀν ἀκολουθοῦσα τὴν
συμβουλὴν τοῦ φίλου μου καὶ τὸ παράδειγμα τοῦ Moréas, ἴσως
νὰ ἦν· διὰ φανερὴν ἡ τύχη μου σήμερα. Ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν εἶχα
καθόλου μέσα μου τυχοδιωκτικὴν φλέβα. Ἐπρωτίμῃ μου τὸν στρατόν,
καὶ κατετάχθην κατὰ τὸ 1884 εἰς ἓνα ἀπὸ τὰ πεζικὰ τάγματα τῶν
Ἀθηνῶν μετ' ὅν βαθμὸν τὸν δεκανέως καθ' ὃ φοιτήτης. Εἶχε τότε
ἰδρυθῇ ἡ Σχολὴ τῶν Ὑπαξιωματικῶν, καὶ πολλοὶ φοιτῆται εἶχον
ἀκολουθήσῃ τὸν αὐτὸν δρόμον.

Λοιπὸν τρίτῃ ἀλλαγῇ κατευθύνσεως καὶ ἐπ' ἀνόδοι πάλιν εἰς τὸν
στρατόν.

Ἐπιστολὴ 2.

Φίλε μου,

Εἰς ἓνα ἀπὸ τὰ ἔργα μου, τὴν «Σιδηρῶν Διαθήκην» καὶ εἰς τὸ
τελευταίον μέρος, πού θὰ ἔχῃς βέβαια ὑπ' ὄψιν σου, συμπεραίνω
ὅτι ὅλα τὰ μαθήματα ἐν γένει τῆς ζωῆς, ἔχουν κάποιο ἥδιον ἀπο-
τέλεσμα· νὰ συντηρῶν τὸν ἄνθρωπον, νὰ τὸν ξαναζωογονῶν, νὰ
τὸν ξανασημαδεύω καὶ καθέξῃς, ὅπου νὰ τελειοποιήθῃ, ὅπως τὸ
καλοδοκίμῳ ζυμάρι.

Ἀπὸ μετριοφροσύνης—ἐπειδὴ θὰ διαβάσῃς τὸ παρὸν καὶ ἄνθρω-
ποι ἀνόητοι καὶ δὲν θέλω νὰ με θεωρήσουν ἐγωιστὴν—δὲν λέγω
ὅτι ἡ στρατιωτικὴ μου ζωὴ ὑπέρξεν αἰτία νὰ μεταβληθῇ σήμερον
εἰς καλὸν ζυμάρι. Τὴν ποιότητα τοῦ ζυμαρίου μου θὰ τὴν κρίνῃς
σύ, καὶ οἱ λογικοὶ, ὅπως σύ. Τοῦτο μόνον δὲν ἡμπορῶ νὰ παρα-
λείψω, διότι συνδέεται ἀμειώτως μετ' ἡν ἡ φιλολογικὴν μου ἐπό-
στασιν· «Ὅτι ἡ παραμονὴ μου εἰς τὸν στρατόν ἐπὶ ἐγγέα ἔτη ὑπέ-
ρξεν μαρτυρικὴ ἀπὸ ἠθικῆς ἀπόψεως. Ἡ αὐθαιρέσις, ὁ παραλογι-
σμός, ἡ ἀπολυταρχία, ἡ ἀγρομματοσύνη μου εἶ-
χον καταπληγῶσθαι τὸ ἥδιον μου. Οἱ ἀξιωματικοὶ
τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, προερχόμενοι κατ' εὐθείαν
ἀπὸ τὰς τάξεις τοῦ στρατοῦ, ἦσαν τερατωδῶς ἀμα-
θεῖς καὶ δοκίμοι. Μόλις καὶ μετὰ βίας τοὺς
ἐπέβαλε κάποιον σεβασμὸν ἡ ἀπάντησίς μου. Ἰδίαι-
τέρως δὲν ἐχάνατο τοὺς φοιτήτας, πού κατετάσσοντο
ἀπ' εὐθείας ὡς ὑπαξιωματικοί. Καὶ εἶχον πρὸς
τοῦτο ἀξίους βοηθοὺς καὶ τοὺς παλαιούς ὑπαξιω-
ματικούς των.

Διὰ ν' ἀποφύγῃ τὸν διωγμὸν αὐτὸν ἡγαγέ-
σθην νὰ ἐπιτύχῃ ἀπόσπασιν εἰς τὴν χωροφυλακίαν,
ὡς λοχίας, καὶ εἶχα τοποθετηθῇ ὡς ἀποσπασμα-
τάρχης εἰς τὰ βουνὰ τῆς Μεγαρίδος, ὅπου κατε-
δίκον φυγδικούς! Εὐτυχῶς διὰ τὸ τότε ταγματά-
ρχης τοῦ μηχανικοῦ Σθενέλαος Ἀμπατίου, διορι-
σθεὶς ἐπιθεωρητὴς τῆς Χωροφυλακῆς Πελοπον-
νήσου, με παρέλαβεν ὡς γραμματεῖα του, κατὰ σύστα-

Ἐπιστολὴ 3.

Φίλε μου,

Ὑπάρχουν ἀτυχία καὶ περιπέτεια εἰς τὴν ζωὴν
πού δημιουργοῦν, ἀντὶ νὰ καταστρέφουν. Ὑπαρ-
χουν καὶ κλονισμοί, πού ἐκτοπίζουν τὰ ἀρμονικῶς
τοποθετημένα, καὶ ταξινομοῦν παραδόξως καὶ πε-
ρισπλέγουν εἰς ἓνα κέντρον τὰ σκορπισμένα ἀνά-
κτως ἐδῶ καὶ ἐκεῖ. Σπανία βέβαια εἶνε ἡ τελευ-
ταία αὕτη περιπέτεια, ἀλλὰ συνέβη εἰς ἐμὲ.

(Ἀκολουθεῖ)

αὶν τοῦ συνταγματάρχου τοῦ πυροβολικοῦ Πάνου Κολοκοτρώνη, ὁ
ὁποῖος μετανοήσας διότι ὡς διοικητὴς τῆς Σχολῆς τὸν ἐβελτίων
με εἶχεν ἀποβάλῃ ἀφ' ὧν, δὲν ἤξευρε με ποιὸν τρόπον νὰ με ἐκ-
νοποιήσῃ κατόπιν καὶ νὰ μοῦ φανῇ χρήσιμος.

Τὸ ταξίδι μου ἐκίνο εἰς τὴν Πελοπόννησον με ὠφέλησε πολὺ
πνευματικῶς, διότι ἔγραφα ἐμμέτρους ἐπιστολάς εἰς φίλους με πε-
ριγραφὰς καὶ ἐξηγήσεις πολλὰ εἰς τὴν ἐμμετρον καὶ ἐπικὴν ἀφήγησιν.

Τέλος κατὰ τὸ ἔτος 1889 εὐρισκόμην εἰς τὸ Ναύπλιον, ὅπου
εἶχον καταφύγιον πλησίον τοῦ καλλιέτου καὶ εὐγενεστάτου συγ-
γραμτάρχου Δ. Πλαπούτα, μετὰ τὰ παῖδιά τοῦ ὁποῖου ἐσυνδέσθην
ἀδελφικῶς, ἐπέτυχον νὰ ἐισαχθῶ εἰς τὴν Σχολὴν τῶν Ὑπαξιω-
ματικῶν.

Ὁ βίος μου εἰς τὴν σχολὴν ἦτο κάπως ἀνετώτερος. Ἐπὶ τε-
λους εἶχα ἐξασφάλισιν καὶ ἓνα μέλλον. Παραδόξως δὲ ὅλη ἐκείνη
ἡ ἀμέλεια πού μ' ἐχαρακτήριζεν εἰς τὴν μαθητικὴν μου ζωὴν, μετα-
βλήθη εἰς μίαν ἀκατάβλητον ἐπιμέλειαν. Ἦμην πρῶτος εἰς ὅλας
τὰς τάξεις, καὶ τελευταῖα ἀρχηγὸς τοῦ σχολείου.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς μαθητικῆς μου, εἶχα συλλέξῃ τὴν ἰδέαν
νὰ συγγράψω Παγκόσμιον Στρατιωτικὴν Ἐφορίαν ἀπὸ τῶν ἀρχαιο-
τάτων χρόνων μέχρι σήμερον. Τὸ ἔργον θὰ ἦτο κολοσσάλῳ, ἀλλ'
ἡ ἐπιχειρησις τὸν δὲν μ' ἐκούραζε. Καὶ ἤρχισα τὴν σχετικὴν με-
λέτην ἐπὶ τρία σχεδὸν ἔτη, ἡμέραν καὶ νύκτα ἀναγιγνώσκων ἀρ-
χαίους συγγραφὰς καὶ κρατῶν σημειώσεις εἰς ὄγκον, πού ἐφθασε
τάς χιλιάς σελίδας. Εἰς τὴν ἰδέαν αὐτὴν ὀφείλω τὴν μελέτην ὅλων
τῶν ἀρχαίων συγγραφέων, τοὺς ὁποῖους ἐδανειζόμεν ἀπὸ τὴν Ἑ-
θνικὴν Βιβλιοθήκην.

Τέλος εἰς τὰ 1892 ἐβγῆκα ἀπὸ τὴν Σχολὴν ὡς ἀνθυπολοχαγός,
καὶ ἐτοποθετήθην εἰς τὸ Α' Σύνταγμα τοῦ Πεζικοῦ, γεμῆτος ἀπὸ
ζοῆς—ἡμῖν 29 ἔτων—ἀπὸ δρεῖν πρὸς μάθην, ἀπὸ ὁρμῆς πρὸς
πρόδοτον. Ἦμην δὲ καὶ χαρτογράφος ἀριστος, καὶ πολὺ καλὸς σχε-
διαστής.

Ἀλλὰ κατὰ τὸν Φεβρουάριον τοῦ 1893, μόλις πέντε μῆνας μετὰ
τὸν διορισμὸν μου ὡς ἀξιωματικοῦ, ἐπῆλθε ἄλλο τρομερὸν ἀτύχημα
πού ἀπέτελεσε νέον κατακρημνισμόν, διὰ τοῦ ὁποῖου, τὴν φρονίμην
ἀπὸ δὲν εὐρέθηκα εἰς τὸν δρόμον, ἀλλ' εἰς τὴν φυλακὴν με τερα-
τωδῇ κατηγορίᾳ καὶ με ποιήν 10 ἔτων καὶ 1 μῆνος προσκαίρων
δεσμῶν!

Δὲν ἐπανερχομαι εἰς τὴν ἱστορίαν ἐκείνην, διότι εὐρίσκειται ἡ
μοσιευμένη εἰς πολυσέλιδον τόμον, φέροντα τὸν τίτλον «Ἀπομνημο-
νεύματα Ἀξιωματικοῦ», τὸ ὁποῖον θὰ εὕρῃς, φίλε μου, ἐν τῇ Ἑ-
θνικῇ Βιβλιοθήκῃ, διότι ἐκφυλοδόρησε εἰς χιλιάδας ἀντιτύπων.
Ἀλλὰ περὶ τοῦτου κατατερώ. Ἔτσι μετὰ 7 μῆνας ἔμεινα πάλιν
στάσιον δημιουργηθὲν με 9 ἔτων μαρτύριον καὶ εὐρισκόνη εἰς τὴν
φυλακὴν χωρὶς μέλλον, ἀπορροσ καὶ μόλις συντηρούμενος ἀπὸ τὸν
πτοχὸν οἰκογενειαρχὴν ἀδελφόν μου.

Ἐνα καὶ ἡμισὺ ἔτος ἐμείνα εἰς τὸν Μενδρεσέ, εἰς ἓνα καμα-
ράκι ἐπάνω ἀπὸ τὴν θύραν, ὡς ὑπόδικος προσπαθῶν νὰ ἐπιτύχῃ
ἀναθεώρησιν τῆς ὑποθέσεώς μου. Ἀλλὰ καὶ τὸ Ἀναθεωρητικὸν
ὕψιστον ἀμείλιχον. Ἐπεκύρωσε τὴν ἀπόφασιν τοῦ Στρατοδικείου,
καὶ ἔνα πρὸς τὸν Μάιον τοῦ 1894 ἐβρέθην μέσα εἰς ἓνα τετραγών-
ον στρατιωτικόν, ὅπου ὑπέστην τὴν στρατιωτικὴν καθάρισιν, ἐνῶ
ἐγὼ ἐξακολουθοῦσα νὰ νομίζω ἀκόμη ὅτι δνειρεόμην.

Ἦτο τὸσον τραγικὸν τὸ θέαμα ἐκείνον, πού ἐνθυμούμαι ὅτι
μερικοὶ ἀξιωματικοὶ τοῦ ἀπαισιῶν τετραγώνου, καὶ ὁ τότε βασιλ-
κὸς ἀντεπρόεδρος Ἀριστομένης Βυζάντης, ἔκλαιον. Ἐγὼ, ἀπὸ τὴν
κατάπληξίν μου, ἐγέλομαι σάν ἡλίθιος, καὶ φεύγων μάλιστα ἐκα-
μα καὶ ἓνα καλαμπούρι· Ὁθριωδία εἰς τὸ τετράγωνον!

Με μετέφερον τότε εἰς τὰς φυλακὰς Συγγρού, ὅπου ἐμείνα ὀλί-
γους μῆνας καὶ κατόπιν εἶχε μεταβληθῇ εἰς 6 ἔτη φυλάκιαν,
κατόπιν εὐχῆς τοῦ Ἀρείου Πάγου, πού τὴν εἶχε εὖρη τερατωδῶς
Θηριώδη, καὶ κακῶς ἐπὶ βληθείσαν δι' ἔγκλημα, πού καὶ ἀλλήθες
ἂν ἦτο, δὲν ἐτιμωρεῖτο με ἀπὸ τῶν 5 ἔτων φυλάκιαν.

Μετὰ ἓνα ἔτος ἀπαλλασσόμεν διὰ Β. χάριτος καὶ τοῦ ὑπολοί-
που τῆς ποινῆς μου, καὶ τὴν 9 Ἰουλίου 1895 εὐρι-
σκόμην πάλιν εἰς τὸν δρόμον, χωρὶς μέλλον, ὅπου
τὴν στέγην τοῦ αἰωνίου ἀτυχούς ἀδελφοῦ μου, φέ-
ρων ὅμως ὑπὸ μάλῃς πρὸς παρηγορίαν τρία ἐκτενῆ
μυθιστορήματα, καὶ μίαν τραγωδίαν, καὶ μίαν κομ-
μοδίαν, δημιουργήματα τῆς φυλακῆς!..

ΤΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΩΝ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΜΑΣ

Ο ΚΟΥΜΟΥΝΔΟΥΡΟΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΗΣ

Ἦνα ἥρωϊκὸ ἐπεσόδιον τῆς ζωῆς τοῦ μεγάλου πολιτικοῦ. —
Ἡ Κοιτικὴ Ἐπαναστάσις τοῦ 1841. — Κουμουνδούρος
καὶ Βαυδουμπάκης. — Τὸ Ὑδραϊκὸν τρεχαντήρι ἀνοίγει
τὰ παντὶ. — Μὴ δραματικὴ σκηνὴ στὰ Κρητικὰ ἀκρογιά-
λια. — Ἐνὶ τῇ Τουρκικῇ πολεμικῇ βομβαρδίζουσιν.

Ἦνα ἀπὸ τὰ ὠραιότερα ἐπεσόδια τῆς ζωῆς τοῦ δεινὸτατου
πολιτικοῦ Ἀλέξανδρου Κουμουνδούρου εἶνε καὶ τοῦτο: Ὁ
Κουμουνδούρος ἦτο φοιτητὴς τῆς Νομικῆς τοῦ Ἐθν. Πανεπι-
στημίου διὰν κατὰ τὸ ἔτος 1841 ἐξεργάσθην στὴν Κρήτην ἐπα-
στάσις ἐναντίον τῶν Τούρκων. Οἱ ἐπαναστάται ἐπῆραν τὰ
βουνὰ καὶ ἀνεκλήσαν πολιτικὸν ἀρχηγὸν τῆς Κρήτης τὸν Ἀ-
ντιστράτη Χαϊρέτη καὶ στρατιωτικὸν ἀρχηγὸν τὸν Ρούσο Βαυδουμπά-
κη. Στὸ ἀκροῦμα τῆς Ἐπαναστάσεως ὁ ἀνεπίδως τὸν τελευ-
ταῖον τοῦτον Χ. Βαυδουμπάκη καὶ ὁ Κουμουνδούρος, φίλοι
ἀδελφικοί, πλεκτηρίσθηκαν καὶ μετὰ πολλὰς συνέπειας οἱ δύο
ἐπαισθητοὶ φοιτῆται ἀπεφάσισαν νὰ πάνε στὴν Κρήτην καὶ νὰ
ἀρῶν μέρος στὸν ἀγῶνα.

Στὸ 25 Μαρτίου λοιπὸν μῆλκεν ὁ ἓνα Ὑδραϊκὸν τρε-
χαντήρι, μοναχάριον, πού εἶχε φορτισθῇ τροφῆς καὶ πολεμο-
πλαῖα ἀπὸ τῶν Ἀθηνῶν Ἐπαναστατικῇ Ἐπιτροπῇ καὶ μετ'
ἐπιτροπία Κρητικῶν καὶ Μανιατῶν, ἐφῆγαν γιὰ τὴν ἐπαναστα-
τικὴν μεγαλόνησον. Ὁ Ἀλέξανδρος Κουμουνδούρος ἦταν
ἀπαισθητὸς σάν ἀσπιδόχης. Προσθέτως στὴν ζωὴν του εἶχε πε-
ρῆσαι καὶ ὁδοιπορία, ὁδὸν τοῦ φιλοπάτριδος Πειραιῶτος
Ἐκμ. Ἀντιανδρόν.

Τὰ παραλία τῆς Κρήτης ἐκρατοῦντο οὐ σιενδ ἀποκλεισμοῦ
ἀπὸ τὰ Τουρκικὰ πολεμικά πού ἐπλεον διαρκῶς γύρω ἀπὸ τὸ
πᾶσι. Ὁ Ὑδραϊκὸς πλοίαρχος εἶχε ζητήσει ἀμοιβὴν ἀντάλλαγιν μετ'
τῶν κινδύνων πού θὰ διέτρεχε... Μετὰ δύο ἡμέρας πελαγο-
δρομία, τὸ τρεχαντήρι ἐφθασε στὰ Ἀντι-
κίθηρα. Ὁ Κουμουνδούρος οὐ δλο
αὐτὸ τὸ διάστημα πότε διάβαζε ἀρ-
χαίους συγγραφὰς (αὐτὸ ἦταν τὸ πᾶ-
θος τῶν), πότε ἀσπιδόχων με τοὺς
ἄλλους ἡ προσπάθειος νὰ μάθῃ δημο-
τικὰ τραγουδιὰ τῆς Κρήτης πού τὰ τρα-
γουδοῦσαν οἱ πολέμοισι.

Ἐπειδὴ εἶταν ἀναγκασμένοι νὰ μεί-
νουν ὅλη ἐκείνη τὴν ἡμέρα στὰ Ἀντι-
κίθηρα, ἐβγῆκαν ἀπὸ τὸ πλοῖο, ἀνέβη-
καν στὸ χωριό, ὅπου κατοικοῦσαν Σφα-
κίστες ἀπὸ τὴν πρώτῃ ἐπαναστάσει
καὶ τοὺς περιποιήθηκαν πολὺ. Τὸ βράδι
κατέβηκαν στὸ πλοῖο, περιμενοῦντες πρῶ-
τον ἀγέρα. Τὸ καράβι ἀνοίγει παντὶ κα-
τὰ τὸ μεσάνυχτα. Ὁ Κουμουνδούρος κα-
θισμένος στὴν πλάτῃ ἐτραγουδοῦσε κλέ-
φτικα. Ἡ καρδία του ἐβράζε ἀπὸ πατρι-
στικὰ καὶ ἡλικία μακρὰ ἀπὸ τὴν
Κρητικὴν παραλία. Τότε ἔφαγα φανήκαμε δὴν περιπολοῦντα ἐκ-
παισθητοί. Μὴ κορβέτα καὶ ἓνα βόικιον. Τὰ Τουρκικὰ πλοῖα ἐ-
βλάσαν σὺν κινήτῃ τὸ Ὑδραϊκὸν, ἀλλὰ τὸ πλοῖον, σάν ἐλαφροειροποῦ-
τον, ἐφῆγε μπουρδὶ ἀν καὶ πῆγαν γύρω του οἱ μπουρδὶ τῶν
κατοικούντων. Στὴν κρισιμώτερον στιγμή βλέποντες πίσω τους καὶ
ἓνα ἄλλο ἐχθρικό πλοῖο. Ἦσαν ἀμοκιντο τοῖο καὶ ἔχανε
ἐπὶ τὴν περιπολία του. Οἱ Ἕλληνες ἐκατάλαβαν ἀμέσως διὰ
ἡ θέας τους ἦσαν δεινὰ ἴθα ἴδεαν, ἀν ἦτο δυνατόν καὶ μετ'
τὴν πρῶτὴν ἀκόμη νὰ γείονον τὰ παντὶ ἀπὸ τρεχαντηριοῦ
τοῦ γιὰ νὰ γέθουσιν στὴν στεριά. Στὴ φοβερῇ ἐκείνῃ στιγμῇ ὁ
Κουμουνδούρος εἶπε σὸ φίλον τὸν Βαυδουμπάκη: «Λίγο με
μέλει, φίλε μου, ν' ἂν συλλληφθῶμεν. Ἀποῦμαι μόνον διότι οἱ
Κρητὲς δὲν ἔχουν πολεμοφόδια καὶ χάνουν ν' αὐτὰ πού τοὺς
ἐμμετρον».

Ἐπειτα — γράφει στίς ἀμνηστικὰς του δ Χ. Βαυδουμπάκης
— βλέπω τὸν Κουμουνδούρον νὰ λαμβάνει τὴν πρὸ τὴν ἐμπρὸς
ἐντίκτον πρὸς ἡμᾶς διεθθόντων, τὴν πρὸς τὴν περὶ δὲ, ἐνῶ
ἐμεῖς πρὸς τὰ δισπὸν ἐστραμμένοι ἐβλέπαμεν τὰ κατεδαφισμένα
πλοῖα. Πλοῖα δὲ τὸν φίλον μου καὶ παρατηρῶ δι' ἐξάγει
ἀπὸ τὸ πλοῖον τὸν τόμον τῶν «Παραλλήλων Βίων» τοῦ Πλου-
ταρχοῦ καὶ ἀρτίζει νὰ διαβάζῃ. Εἶδα ἐκ περιεργίας τὴν σελί-
δα. Ἦτο ὁ βίος τοῦ Ἰωνίου Καίσαρος. Ὁ Κουμουνδούρος με
παρακαλεῖ νὰ βλέπω ὁπιοθεν καὶ νὰ τὸν εἰδοποιῶ κατὰ πόσον
μετ' ἀπολαύσεως τὰ ἐχθρικά πλοῖα καὶ ἰδίως τὸ ἀμυκινόντων.
Ὅταν ὁ Κουμουνδούρος μοῦ ἀπέτεινε τὴν παρακλήσιν αὐτήν,
μοῦ ἐβρῆν πολὺ σοφιστὸς, κατὰ εἰκοσι χρόνους προεβέβαιος καὶ
με πῶς ἀποφασιστικῶς. Τὴν ἐβροσσομένη ἀγαρὴ ἡ διάνοιά του; τὴ
ἀρτίζει τὰ διαβάζον συγγράμματα τὸν Καίσαρα;

Τὰ Ἕλληνα καράβια, σάν ἐλαφροειρο, κατάρωσαν νὰ
γείον τὴν ἐπὶ τῆς ἡρωικῆς μεγαλόνησον καὶ νὰ σωθῇ στὴν
ἐμμετρον Ἀχτὴν τοῦ Κισιάμου.

Ἐνῶ ὅμως ἐβγῆκε τὴν ἀγκυρὰ του, οἱ Ἕλληνες βλέποντες
κατὰ τοὺς καὶ ἀντικρὸν τὸ τουρκικὸν ἀμυκινόν νὰ στέκεται καὶ
νὰ κατεβῇ εἰς βάρκας του γιὰ νὰ κυριεύσῃ τὸ καράβι. Οἱ

ΓΙΑ ΤΟΝ ΚΑΘΕΝΑ

Γιὰ νὰ καθαρῖτε τὰ μάρμαρα

Κάμετε μὴ πᾶσα ἀπὸ νερό, 30 γραμμάρια διττανθρακικῆς
οἰσῆς, 15 γραμμάρια ἐλαφροειροφῆς φιλοκαπανισμένης καὶ ἄλλα
ἴσα κημῶλιας. Προσθὲ ἀνακατεύετε τὴν οἰσὴν μετ' ὁ νερό
πρῶτον νὰ τὴν κοσκινίσετε καλὰ. Τρίβετε τὸ μάρμαρον κατόπι,
τὸ σαπονίζετε καὶ τὸ ξεπλένετε με νερό.

Λευκὴ βραχίονες

Πρὸ παντὸς μὴ χρησιμοποιεῖτε φτιασίδια πού καταστρέφουν
τὸ δέρμα. Σαποוניσθε μετ' ὁ ἐξῆς μίγμα:

Ἀμύδαλα κοπανισμένα	250 γραμμ.
Σαποῦνι λευκὸ καὶ οἰσὴν	88 >
Ἐοἰνς περιμαγόντων	2 >
Ἰώδης	1 >

Γιὰ τίς ρυτίδες

Ἀβρετε 5 γραμμάρια τρακανθῶν (τὴν εὐρίσκετε καὶ εἰς τὰ
χρωματωπώλια), κάμετε τὴν οἰσὴν καὶ χύνετε ὀλίγον κατ' ὁ-
λίγον 80 γραμμάρια ἀνθρόν, ἀνακατώνοντας διαρκῶς. Προ-
σθέσατε 10 γραμμάρια γλυκερίνης καὶ κατόπι 4 γραμμάρια ὁ-
ξείδιον φενολογύρου. Ἀλείψετε τὴς ρυτίδας σας μετ' αὐτὸ τὸ μίγμα
κάθε βράδι καὶ τὸ πρωὶ πλένετε με χλιαρὸ νερό.

Γιὰ τὰ οὖλα

Ὅταν τὰ οὖλα σας εἶνε ἐρεθισμένα μὴ χρησιμοποιεῖτε βοῦρ-
τα. Πλύνετε μόνον με τρεῖς σταγόνες ἰωδίου μέσα σὲ μισὸ
ποτήρι νερό. Ἐπίσης ποσάτε φλοιὸν κοινῆς κανέλας καὶ ἀπο-
φύγετε τίς διάφορες οὐκὸνες ὀδόντων.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑ

Ὅλοι γνωρίζομεν διὰ αἱ πολυματικὰ νόσοι μεταδίδονται
διὰ τῶν μικροβίων. Τὰ σχετικὰ ὅμως περὶ ὅσα τῆς ἐπα-
ληθεύσεως τῆς ἐπιστημονικῆς αὐτῆς ἀληθείας ἔγιναν ἔως
τώρα σὲ ζῶα καὶ προπόντων ἐν κοινῇ. Ἰδοὺ

ΣΟΒΙΕΤΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟ ΔΩΡΟ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ

ΤΟΥ ΠΑΝΤΕΛΗΜΟΝΟΣ ΡΟΜΑΝΩΦ

(Ο συγγραφέας του διηγήματος αυτού, Παντελέμων Ρομανώφ, άνηκει στη νέα γενιά των συγγραφέων της Σοβιετικής Ρωσίας. Με το ρεαλιστικό του ταλέντο, που θυμίζει σε όρισμένα του σημεία τον Τσέχωφ, περιγράφει τις διάφορες απόψεις της ζωής των αγρόνων και των πόλεων, μετά τη μεγάλη επανάσταση. Το «Δώρο του Ουράνου» το διηγήματά του που δημοσιεύουμε, γράφηκε στα 1920, στην εποχή που η άδελφότητά και η πείνα, ανάγκαζαν τα εκατομμύρια των Ρώσων χωρικών να αφήνουν τα χωράφια τους, και να τρέχουν χιλιάδες βέρταια μακριά, ζητώντας να βρουν λίγο άλευρο).

Καθισμένες σε μία σανίδα, στηριγμένη πάνω στα δυο πλευρά ενός βαγονιού έμπορευμάτων, τρεις ηλικιωμένες χωριάτισσες ταξίδευαν μαζί. Οι δυο τους είχαν από ένα σακί άλευρι, η τρίτη δεν είχε παρά ένα μικρό δεματάκι. Είχαν πάρει τη σανίδα που καθόντουσαν από ένα σταθμό, την έστησαν στο άνοιχτο βαγόνι και την έκαναν κάθισμα, κι εγκαταστάθηκαν εκεί χωρίς να τις δει κανείς.

Θέε μου, έκανε παραπάνω από τρακόσια βέρταια για να βρω άλευρο και, αντί γι' αυτό, μου έλεψαν και τα λεφτά μου, είπε η χωριάτισσα με το μικρό δέμα κι' άρχισε να κλαίει.

Αυτό θα πει δυστυχία, απάντησε η γειτόνισσά της, μία γριά που τα πόδια της ήταν τυλιγμένα με γκέτες πλινθές, δεμένες με σπάγους. Έμένα ο καλός θεός με βοήθησε. Είπε αλήθεια πως δεν κοιμήθηκα νύχτες δολιχάρες και τα μάτια μου κουνεύουν να κλείσουν, μα όταν συλλογίζομαι ότι πηγαίνω άλευρο σπίτι, αυτό μου ξερταίνει την καρδιά. Και μπορεί να πει κανείς πως το πέτυχα με το τίποτα: όπως και όνειρο, έλεψαν κι' ενός άλλου ανθρώπου τα λεφτά, που είχαν πολύ χειρότερα ντυμένους από σένα κι' επειδή δεν είχε βγάλει εισιτήριο για να γυρίσει στο χωριό του, μου πούλησε το άλευρο του για ένα χαρτί των χιλίων ρουβλιών (*).

Σωστό σιροκαταβέβατο δώρο, τη διάκονε η άλλη χωρική.

Η γριά που είχε τ' άλευρο στενάσε με συμπάθεια για την άτυχία της συνταξιδιώτισσάς της, έπειτα άγγιξε το σακί της με το χέρι της κι' έκλινε πιά άνετα άκουμπώντας το ποδάρι της σε' πάνω μέρος του χαμηλού πλευρού του βαγονιού.

Χριστέ μου, Παναγία μου, τι έκανα! είπε η χωρική με το μικρό δέμα. Πώς θα τολμήσω ν' άντικρύσω το γέρο μου χωρίς να του πάω άλευρο; Έχει γίνει σαν τσίρος από την άδυναμία.

Έγώ μπόρεσα να βρω λίγο άλευρο! είπε η τρίτη χωριάτισσα που το σακί της είχαν δυο φορές μικρότερο από το σακί της γριάς. Μα έσ' ότι τύχη που την είχες να πάρεις ένα τέτοιο σακί με χίλια ρούβλια!

Το τραίνο κατέρβαινε γοργά μια κατοφεριά. Το βαγόνι ταλαντευόταν σαν δυνάτη. Άξαφνα η γριά με το μεγάλο σακί έβγαλε μια κραυγή που δεν είχε τίποτα το άνηφορο και σ' όλη την τρέβη από κάτω, χάθηκε μέσα απ' τις ρόδες του τραίνου.

Καθώς είχε άκουμπισμένο το πόδι της στην άκρη του βαγονιού, γλίστρησε και το πόδι της μπλέχτηκε στη ρόδα που την τράβηξε δολιχάρα από κάτω.

Όλα αυτά τα είδαν οι άλλες δυο χωριάτισσες σαν μία αστραπή. Τότε η χωριάτισσα με το μικρό δέμα, έσκυψε έξω από το βαγόνι και κοίταξε πίσω. Έβγαλε μια κραυγή και σκέπασε τα μάτια της. Είπε ν' άναμνησά επάνω στις γραμμές ένας καταματωμένος όγκος, σαν κόττα που την έχουν σφάξει.

Άρχισε τότε να ουλιάζει δυνατά και να ζητάει βοήθεια.

Άδικα χάνεις τις φωνές σου, της είπε η άλλη. Πέρασε από πάνω της το τραίνο.

Ναι, την πέρασε από πάνω. Φρίκη! απάντησε η χωριάτισσα με το μικρό δέμα κοιτώντας κατευθείαν μπροστά της με μάτια που τα είχε μεγαλώσει ο τρόμος.

Σώπασαν μία στιγμή, ταραγμένες από το δράμα που είχαν δει.

Αν πέρασε από πάνω της το τραίνο, σίγουρα πέθανε, είπε η μία.

Νά τι είχε ο άνθρωπος. Ζη και έπειτα πιά τίποτα... Και στο σπίτι της μετρούν τις ώρες περιμένοντάς την να γυρίσει με το άλευρο.

Έλεγε πως τ' άλευρο αυτό ήταν ούρανοκατέβατο δώρο και δεν είχαμε όταν το κρατούσε ότι είχε το θάνατο στους ώμους της.

Αχ...Θέε μου, αυτό που είδα θα με κάνει νάχω επιφύλαξη για βδομάδα δολιχάρα. Σάν την είδα από το βαγόνι το κομμάτι της ανατρίσσει μέσα στα αίσιατά της. Μπορεί νά'ναι ακόμα ζωντανή και δεν έκανες καλά που δέ μ' άφησες να σταματήσω το τραίνο.

Δεν είχε τύχη... απάντησε η χωριάτισσα. Αν πέρασε το τραίνο από πάνω της, έστω και να μην ξεψύχισε άμέσως, δε θα ζήηη πολλήν ώρα. Ο καλός θεός την τιμώρησε γιατί έκοιμήθη.

(*) Είναι γνωστό τι άσημαντη αξία είχαν τα 1000 ρούβλια το 1920.

και τη δυστυχία κεινού που του έλεψαν τα λεφτά και του πήρε το άλευρο... Έ! το είχε αγοράσει για μία πεντάρα κι' έκανε τόσο ευχάριστη μένη.

Ξανασάπασαν πάλι κι' έμειναν για κάμποσο άσάλευτες. Έπειτα κοίταξαν μαζί κι' οι δυο το σακί της γριάς. Τα βλέμματά τους αναντήθηκαν.

Το τραίνο πλησίαζε σ' ένα σταθμό. Τότε η μία χωριάτισσα θέλησε να βάλει το σακκούλι της επάνω στο σακί της πενταμένης γριάς.

Έ! της είπε η άλλη, τι πιά να κάνεις εκεί; Δικό σου είναι το άλευρο;

Μπα, μήπως είναι δικό σου;

Δεν είπα τέτοιο πράμα! μα ούτε και δικό σου είχε.

Έ, αφού δεν είναι δικό σου, κλείσε το στόμα σου.

Και η χωριάτισσα έβαλε το σακκούλι της επάνω στο μεγάλο σακί, μ' ένα τρόπο τέτοιο σαν και τα δυο σακιά να ήταν δικά της.

Τι κάνεις εκεί; της φώναξε τότε η χωρική με το μικρό δέμα. Το άλευρο δεν είναι δικό σου.

Μίλα πιο καλά.

Θα βγάλεις το σακκούλι σου από το σακί, ναι ή όχι.

Γιατί; Θέλεις να πάρεις έσ' το μεγάλο σακί...

Έσ' θέλεις να το πάρεις, της είπε η άλλη. Μα έννοια σου, όταν φτάσουμε στο σταθμό θα πω πως μ' έμποδισε να ζητήσω βοήθεια, όταν η δυστυχισμένη γριά έπεσε έξω από το τραίνο. Έχεις μαζί σου ένα δολιχάρα σακί άλευρι και δεν σου φτάνει. Θέλεις να κλέψεις και το άλευρο μιας πενταμένης. Βγάλε γρήγορα το σακκούλι σου από κει, γιατί θα το πετάξω κάτω απ' το βαγόνι.

Κι' έκανε να πάρει το σακκούλι της άλλης. Έκλεινε τότε την άρπαξε από τα μαλλιά.

Α, έτσι μου είσαι! της είπε.

Η χωριάτισσα με το μικρό πακέτο, αφήνοντας την άτυχη της να την πιάνει από τα μαλλιά, την άρπαξε με τα δυο χέρια από το λαιμό. Έκλεινε άρπια να ροχάξει κι' αφήνοντας τα μαλλιά της άλλης, προσπαθούσε με το ένα χέρι να ξεφορτίσει τα δάχτυλα που την έπνιγαν, και με το άλλο έσφιγγε σασμαδικά το σακί επάνω της.

Τέλος τα μάτια της χωριάτισσας πετάχτηκαν από τις κόγχες τους και άνοιξαν πιά ν' αντισταθεί τρέβησε τα δάχτυλά της που τα είχε γαντζώσει στα χέρια της άλλης που της έσφιγγαν το λαιμό. Η γυναίκα με το μικρό δέμα εξακολούθησε να σφίγγει ακόμα λίγο, τινάζοντας την κάθε τόσο. Το κεφάλι της είχε γείρει πίσω. Έπειτα την άρπια και μ' ένα γοργό κίνημα τράβηξε κοντά της το σακί.

Αν ξαναρχίσεις, θα σε πετάξω έξω.

Τι έλεγε. Δε σου έφτανε το σακί σου μα ήθελες να πάρεις και των άλλων.

Η άλλη χωριάτισσα άρχισε να κλαίει.

Δός μου τουλάχιστο το μισό, φώναζε στενάζοντας.

Α! βρωμά, η άλλη θάταν ακόμα ζωντανή μα δεν ήθελες να φωνάξεις για να της πάρεις το άλευρο.

Μακριά φάνηκε ο σταθμός. Η χωριάτισσα με το σακκούλι σκούπισε τα δάκρυά της, μα δεν έπαινε να λεί:

Δός μου δυο οκάδες μόνο...

Η άλλη στεκόταν άκίνητη σαν άγαλμα και κοίταζε κατευθείαν εμπρός της. Μονάχα τα χέρια της κρατούσαν γερά το σακί.

Μόλις το τραίνο σταμάτησε πήδηξε έξω απ' το βαγόνι. Έρριξε το σακί στον ήμο και χωρίς να κοιτάξει πίσω της, τράβηξε προς την άλλη μεριά του σταθμού.

Η άλλη κροφωμένη στη θέση της κοίταξε το σακκούλι της που ήταν ακριβώς δυο φορές πιά μικρό από το σακί της πενταμένης που της πήρε τη συνταξιδιώτισσά της και τα μάτια της άνοιξαν κλειναν θλιβερά.

Μέσ' από τα δάκρυά της που της έθόλωναν το βλέμμα παρακολούθουσε τη συνταξιδιώτισσά της που έφυγε μέσα στο βράδι. Την έβλεπε να πορεύεται με το βαρύ φορτίο της και να φωνάζει τη μεγάλη της χαρά για τον άναπάντεχο θησαυρό της, κάνοντας όλοένα το σταυρό της...

Παντελέμων Ρομανώφ

ΒΑΠΤΙΣΕΙΣ

Την 22ην Αύγουστου έγινε το ενάυθα ή βάπτισμα του χαριτωμένου μικρού του κ. Χ. Κοντοπούλου, εις τον οποίον εδόθη το όνομα Παναγιώτης. Φίλιππος. Ανάδοχοι: πατέρας ο κ. Παντελής Κ. Νεουδάκης. Είς τους γονείς και ανάδοχον εύχεται να τους ζήση.

Σ. Τ.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ

ΚΑΙ

ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Επει 250 έτών

Στα 250 έτη του Δημοσχείου της Βρέμης, έχει αποθηκευθεί από το 1673 άρκετή ποσότης κρασιού του Ρήνου το οποίο χρησιμοποιείται για να πίνουν οι βέρταες δοθέντες του Δημοτικού Νοσοκομείου της πόλεως. Έκτος από τον Άντακράτορα Γουλιέλμο Α', τον Φρειδερίκο τον Γ' και τον Βίσαρκο, και τους άδελφούς φρονικά-κάνεις άλλος δεν ήπια ποτέ από το πολύτιμο κρασί. Υπολογίζεται πως απολείπονται ακόμα από το κρασί από 300 400 λίτρες.

«Ο άνθρωπος που δεν κοιμάται»

Εάν Παιδιάνα της Καλλιφρονίας πέθαινε πρό ενός μηνός, ο Καταπονημένος Τζιμ Τέμπορ δ' όποιος ήταν γνωστός με το δ-όνομα «Ο άνθρωπος που δεν κοιμάται». Πράγματι δ περιέργως έλεος Άμερικανός επί δεκαέξη χρόνια δεν είχε πεσει σε κρεβ-άτι ούτε μια ώρα! Άσποχολούμενος διαρκώς ως Διευθυντής της μεγάλης εργοστασίου οινόπνευμάτων, άγρυπνούσε επάνω στο δουκάτο έως τις 3-4 και ύστερα έκανε πιά τον ύπνο του και δεν μπορούσε να κλείει μάτι.

Η άσπια στήη κράτησε 5-6 χρόνια και φαίνεται πως έπ-πλεσε τόσο πολύ τον οργανισμό του, ώστε όταν άργότερα, άνα-γνώρισε, με τη συμβουλή των γιατρών, να εγκαταλείψη το εργοστάσιο και ν' άποσυρθεί στον ιδιωτικό βίο, είχε πιά χάσει την άδραση του ύπνου. Κάθε βράδι έπληγαινε στο θέατρο και έσ' ένα σαρματιστήριο, όπου δόκιμα προσπαθούσε με την κόπωση να μπορέση να νυστένη. Μόλις περί το ξημερώματα καμάρωνε να τον πάρει κανένα τέταρτο σε καμιά πολυθρόνα του σαρματιστηρίου και πάλι πηδούσε όρθιος άπότομα για να μη λησμονήσει πιά ως τ' άλλο το βράδι.

Ο άνθρωπος δ' όσοτερος ατίου νευρασθενικού εκατομμυρί-ατος προσέθε από εξάντληση η όποια είχε ως ατία την νευ-ρική στήη στήη, των δέκα έξη όλοκληρών έτών, που περά-αυσε με τόσο βάναυα και τόσο μαρτύρια!

Μια συμβουλή για τους λουσμένους

Από το άγγλικό λατρικό περιοδικό «Υγεία και Έπιστήμη» παίρνουμε τις εξής δέκα σοφώτατες συμβουλές για το μάντιο:

1. Μην κάνεις ποτέ μάντιο ύστερα από μια άδυνατη συγκίνηση.

2. Μην μπαίνεις ποτέ στο μάντιο όταν αισιόδυνασαι και την πα-ρανομή άδυναθείς.

3. Άπογορεύεται κάθε είδους μάντιο, ύστερα από μεγάλη κόπωση ή άσπλη άπνεια.

4. Όταν μπαίνεις στο μάντιο μην τρέχεις ποτέ.

5. Στα μέρη της θάλασσας των όπλων δεν ζέρεις το βάθος, αλλά ποτέ κι' αν άκούα ξέρεις κολύμπι.

6. Όσοσο άργά και πώς άμέσως στο νερό.

7. Αν δεν μπορείς να πέσεις στη θάλασσα με το κεφάλι, τότε βαρύνε στο κεφάλι, Ο πιδκάνθρωπος έχεινε στον τόπο.

8. Μόλις αισιόδυνας και την παραμικρότερη ψύχρα, έβγα-λίστα, χωρίς άναβολή.

9. Μετα το μάντιο, μόλις βγής, σκουπίσου καλά και δυνατά, πλύνε έλαφρά και κάνε ένα μικρό περίπατο.

10. Αν έβρεις και κολυμπάς, μείνε στο νερό όσο αισιό-δυνα είσαι, αλλά μη μείνεις στη θάλασσα περισσότερο από το άπαι-αίο, γιατί μόνον όσοι έξέχουν και κολυμπούν άδύναται να σωθούν, γιατί μόνον όσοι άδύνατοι, ένώ έσ' άναγκα-στικά δ' άκινητες και η άκινησία μέσα στο νερό βλάπτει πολύ την υγεία.

Ανθρωποκτονία ή ζωοκτονία;

Να ένα μεγάλο ζήτημα που άνικινιόθηκε τελευταία στην άμεση και ποδ κείται να λυθή κατ' αυτές από το Κα-ταπονημένο του Σινάγου.

Το ζήτημα αυτό πρόκυψε από το εξής γεγονός.

Απόσας από διάφορα ζώα που περιέχουν οι ιδιωτικοί ζωολο-γικοί άποικιστές πόλεως του Σινάγου, έπληρχε και κάποιον πολύ πα-λιό άνδρα, το όποιο δ' ιδιοκτήτης ατίου έπεδείκνυε στο Κοινό ως άποικιστικό, όπλαθ σαν έναν πρόγονο του ανθρώπου κατ' άποικιστικό.

Το ζήτημα αυτό πρόκυψε από το εξής γεγονός.

Απόσας από διάφορα ζώα που περιέχουν οι ιδιωτικοί ζωολο-γικοί άποικιστές πόλεως του Σινάγου, έπληρχε και κάποιον πολύ πα-λιό άνδρα, το όποιο δ' ιδιοκτήτης ατίου έπεδείκνυε στο Κοινό ως άποικιστικό, όπλαθ σαν έναν πρόγονο του ανθρώπου κατ' άποικιστικό.

Το ζήτημα αυτό πρόκυψε από το εξής γεγονός.

Απόσας από διάφορα ζώα που περιέχουν οι ιδιωτικοί ζωολο-γικοί άποικιστές πόλεως του Σινάγου, έπληρχε και κάποιον πολύ πα-λιό άνδρα, το όποιο δ' ιδιοκτήτης ατίου έπεδείκνυε στο Κοινό ως άποικιστικό, όπλαθ σαν έναν πρόγονο του ανθρώπου κατ' άποικιστικό.

Το ζήτημα αυτό πρόκυψε από το εξής γεγονός.

Απόσας από διάφορα ζώα που περιέχουν οι ιδιωτικοί ζωολο-γικοί άποικιστές πόλεως του Σινάγου, έπληρχε και κάποιον πολύ πα-λιό άνδρα, το όποιο δ' ιδιοκτήτης ατίου έπεδείκνυε στο Κοινό ως άποικιστικό, όπλαθ σαν έναν πρόγονο του ανθρώπου κατ' άποικιστικό.

ΤΗΝ ΣΤΙΓΜΗΝ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

ΤΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΛΟΓΙΑ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Είπε πράγματι περίεργα τα τελευταία λόγια που άναφέρουν την τελευταία στιγμή του θανάτου των οι μεγάλοι άνδρες, συγγραφείς, μουσικοί, έπιστήμονες, καλλιτέχναι, στρατηγοί.

Τας φράσεις αυτές της στιγμής του ψυχοαγώνματος των με-γάλων άνδρων, εκ των όποιων άλλες εινε άκατάληπτες και άλλες έλέχθησαν με άρισμένο σκοπό, συνεκέντρωσε κάποιος ξένος λόγιος, από το όποιον το βιβλίο τις μεταφράζουμε χάριν των άναγνωστών μας.

Αρχίζουμε με τον Καίσαρα, δ όποιος πίπτων, από τα πλύν-ματα των δολοφόνων του, άνέκραξε προς τον μεταξ' ατίων ευ-ρισκόμενον γίλον του Βρούτου: Και σ' έ, Βρούτε;

Ο Αδύευστος έκραξεν άποθνήσκων: Παρεστέθη καλώς το δράμα... Χειροκροτήσατε!

Ο Νέρων έκραξε άποθνήσκων: Είς τοῦτο συνίσταται η πί-στις σας;

Ο Έρρίκος Η': Οι καλόγηροι! Οι καλόγηροι! Οι καλό-γηροι!

Ο Τουρκουάτος Τάσας: Είς χείρας σου, Κύριε, παραδί-δω το πνεύμα μου!...

Η Βασίλισσα Έλισάβετ: Δι' έν λεπτόν άκόμη δίδω το βα-σίλειόν μου.

Ο Γεώργιος Δ': Τοῦτο μόνον εινε δ θάνατος;

Ο Λόκ: Άρεστέ!

Ο Κρέμβελλ: Έσώθην!

Ο Μόζαρτ: Αφούστέ με ν' άκούσω μια φορά άκόμη τοδς ή-χους ατίου, οι όποιοι επί μακρόν ήπληξαν η παρηγοριά μου και η χαρά μου...

Ο Σιρασπύδς Γεάφ: Τι; δ έχθρος φεύγει; Άποθνήσκα εχθροιστημένος...

Ο Γρέτ: Έσο σπουδαίος!

Ο Ζωγράφος Γκαίνσπερου: Όλοι πηγαίνουμε εις τον ού-ρανόν και δ Βάν Ντεκ εινε μαζί μας!...

Ο Ούασιγτων: Καλώς!

Ο Μιραμπώ: Αφετέ με ν' άποθάνω από τον ήχο της μου-σικής.

Ο Κάρολος δ Β': Μην άφήσετε να πεινάσει η δυστυχής Νέλλα. (Η μικρή του σκύλλα).

Ο Σίλλερ: Καλλίτερα!... εμαι ήσυχάτερος...

Ο Ναπολέων: Φάλαγγ κατ' άμέσως!...

Ο Βέρνι: Έφθασεν η στιγμή του ύπνου.

Ο Άλφιέρης: Σφίξε το χέρι μου, φίλιε, φίλε... Άπο-θνήσκα!...

Ο Βάλλτερ Σκόττ: Άναγεννώμαι!...

Ο Ουέλλινγκτον: Καλώς!...

Και δ Λαμενναί: Καλήν άνάμνησιν!...

Την άσπλησθία θεωρία, δ όποιος μάστιγα έμπνέει άκριβώς τα μεταβατικά κατόστασι από τον πιδκάνθρωπο, ήταν πολύ άστοχώς δ περιφρασε ατίος πιδκάνθρωπος ήταν πολύ νευρικός και άτακτος, τόση που κάθε μέρα έκανε σκηνές με το άφεντικό του και ιδιοκτήτη του. Το πρόγραμμα είχαν σφάξει πιά στο άποκράτορα. Ο πιδκάνθρωπος ατίος δεν άγνοούσε να διορθώη και μια μέρα, κατόπιν ενός νερού καυγά, δ' άδικοτή-της του παίρνει ένα χοντρό ζόλο και έξαλλος από το θυμό του τον βαρύνει στο κεφάλι, Ο πιδκάνθρωπος έχεινε στον τόπο.

Και τώρα προκύπτει το ζήτημα: δ φονεύς ατίος που πρό-κειται να δώσει λόγο ένώπιον της Άμερικανικής Δικαιοσύνης, αν άποδειχθ' ότι το θυμά άνηκε στο ανθρώπινο γένος, βέρταως θα είναι ένοχος άνθρωποκτονίας. Αν όμως εινε ζώον, το πρόγραμμα διαφέρει. Γιατί τότε βέρταως το ζώο ατίος ήταν κτήμα του και είχε όλο το δικαίωμα να δ' όκισσ' αν ήθελε.

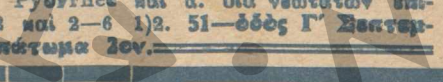
Στους ένόρκους λοιπόν της πόλεως του Σινάγου, προβάλ-λεται το άρεκα όσολογο πρόβλημα: Ο πιδκάνθρωπος ατίος ήταν άνθρωπος ή πιδκός;

Ομοιογενή με δ' υδούς των ένόρκων εινε άρεκα άδύνατο!

Πέσο ζούνε τα πουλιά

Οι τελευταίες έρευνες των Εθωπαίων φυσιολόγων άπέδει-ξαν ότι δ κόκκος ζή περίπου 300 έτη και εινε το πιδ μακρό-βιο ποσά της γη. Αέστερο εχεται το γεράκι, το όποιο μπορεί να φθάσει και τα 130 χρόνια. Κατόπιν έρχεται ο δελός, ζει 100-110 χρόνια, και ύστερα έρχονται τα θαλάσσια και τα υδρόβια πουλιά των όποιων η ηλικία κυμαίνεται μεταξύ 10-20 έτών.

Όσο για τα μικρότερα πουλιά, και ιδίως τα κατοικίδια, από αυτά τα κοκόρια ζούν 15-20 χρόνια. Τα περισσότερα φθάνουν τα 10 χρόνια, τ' άπόδνια τα 18 και τα καναρίνια τα 15.

Η ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑ ΚΑΙ Η ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΗΣ

Ἡ παχυσαρκία, ὡς παρ' ὅλων τῶν ἐξοχωτέρων ἱατρῶν ὁμολογεῖται, εἶναι ἀποτέλεσμα ἐσωτερικῆς διαταραχῆς τῆς λειτουργίας τῶν ἐνδοκρινῶν ἀδένων, ὡρισμένοι δηλαδὴ ἐνδοκρινεῖς ἀδένες δὲν ἀπεκκρίνουσι τὰ ζυώματα διὰ τῶν ὁποίων καταστρέφονται τὰ ἐκ τοῦ κόπου ἢ τῶν μελύνσεων παραγόμενα παραπροϊόντα τῆς ὕλης.

Εἰς τὴν ἀνεπάρκειαν ταύτην τῶν ἐσω ἀδένων ἐπικυροῦσι βεβαίως ἡ πολυφαγία καὶ ὁ καθιστικὸς βίος. Παρ' ὅλας ὅμως τὰς αὐστηρὰς διαίτας καὶ τὰς ἀσκήσεις εἰς τὰς ὁποίας ὑπεβάλλονται εἰ ἀτυχεῖς παχύσαρκοι, δὲν ἐπιτυγχάνεται ἡ τόσον ἐπιθυμητὴ φυσιολογικὴ τῶν κατὰστασις καὶ ὡς ἐκ τοῦτου ἀκολουθεῖ ἡ ἀπογοήτευσις καὶ ἡ ἐπανάληψις τῆς προτέρας ζωῆς.

Ὅλοι δὲ γνωρίζομεν τὰ ἐπακολουθήματα : βᾶδισμα δύσκολον, δύσπνεια, καρδιο-νεφριτικαὶ διαταραχαί, ἱλιγγοί, εἰδήματα τῶν ἄκρων, διαταραχαί τῆς ἐμμήνου ροῆς κλπ.

Ἀπὸ τὴν δυσάρεστον καὶ ἐπικίνδυνον αὐτὴν κατὰστασιν μᾶς ἀπαλλάσσει ἡ ὑπὸ τῶν ἐργαστηρίων L. Laleuf παρασκευασθεῖσα **ΚΟΛΛΟΪΔΙΝΗ**, τῆς ὁποίας ἡ ἀποτελεσματικότης ἀπεδείχθη ὡς ἐκ τῶν πολυαρίθμων παρατηρήσεων καὶ ἐκ τῆς συνθέσεώς της. Ὑπατίνη Ὑποφυσίνη-Ὁρχιδίνη-Θυρεοειδίνη-Ἐπινεφριδίνη-Κολλοειδὲς Ἰωδολεύκωμα ἀποτελοῦσι τὰ δραστικὰ στοιχεῖά της. Ἀναρίθμηται εἶνε αἱ ἐπιτυχίαι τῆς καὶ πλείστοι εὐχαριστίαι καὶ συγχαρίτήρια καταφθάνουσιν εἰς τὸν Οἶκον L. Laleuf ἐξ ὅλων τῶν μερῶν τοῦ κόσμου. Τὸ ὥραϊον μάλιστα φύλον τοῦ ὁποίου τὴν ἀρμονικότητα καὶ συμμετρίαν τῶν γραμμῶν τοῦ σώματος τόσον ἀσχημίζει ἡ παχυσαρκία θὰ εὕρῃ εἰς τὴν Κολλοιδίνην Laleuf τὴν ἀληθῆ σωτηρίαν καὶ ἀπαλλαγὴν ἀπὸ τὰ περιττὰ λίπη καὶ ἡ χάρις καὶ ἡ πλαστικότης τοῦ σώματος καὶ ἡ ἐπαναφορὰ τῶν θελγῆτρων θέλουσιν ἐπιστέφει τὴν φήμην τῆς Κολλοιδίνης.

Δοκιμάσατε κ. κ. Ἱατροί, εἰς τοὺς παχύσαρκους πελάτας σας. Θὰ εὐρεθῆτε πρὸ ἐκπλήξεως μετὰ τὴν Κολλοιδίνην L. Laleuf

Θεραπευτικαὶ σημειώσεις καὶ δείγματα ἀπεστέλλονται τῷ αἰτοῦντι ἱατρῷ.

Μόνοι κατασκευασταὶ : Ἐργαστήρια L. LALEUF, PARIS

Ἀντιπρόσωπος : Θ. Σ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ Εὐριπίδου 6.— ΑΘΗΝΑΙ

Ravinos

ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ
ἀριζουσα
ἀδυναμωτιστος

Δροσίζει τὸ στόμα.
Ἀρωματίζει τὴν ἀναπνοήν.
Συντηρεῖ τοὺς ὀδόντας.
Λευκαίνει χωρὶς νὰ καταστρέφῃ
τὴν ἀδαμαντίνην.
Ἀπολυμαίνει τὴν στοματικὴν
κοιλότητα.
Τονώνει τὰ οὖλα.
ἔχει εἰδικὴν ἐνέργειαν
κατὰ τοῦ σκωρβούτου
ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΩΣ ΕΥΧΑΡΙΣΤΟΣ
Παρακινεῖ εἰς τὴν τακτικὴν
περιποίησιν τοῦ στόματος.

Σωλ. συνήθους μεγέθ. δρ. 12
" μεγάλου " " 15

ΓΕΝ. ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΑΦΟΙ Π. Χ. ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΙ
Στοὰ Πεσματζόγλου 28.— ΑΘΗΝΑΙ

Ἐφίδρωσιν
Δυσοσμίαν
Συγκρούματα
θεραπεύει ἀσφαλῶς μόνον. ἡ
POUDRE IDEAL
Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ καλὰ Φαρμακεία.
Τὸ κυτίου δρ. 12 μὲ ὀδηγίαν ἑλληνικὰς.

ΚΥΡΙΑΙ

Η ΚΡΕΜΑ ΡΟΔΑΛΙΝΗ

κάνει ὥραϊο δέγμα. Ζητήσατε
δείγματα δωρεάν. Χαρ. Τρικούπη 46
ΑΘΗΝΑΙ

ΠΩΛΕΙΤΑΙ γραφεῖον ἐντὸς τῆς ἀ-
γορᾶς συναλλάγματος μετὰ τηλεφώ-
νου. Πληροφορίαι εἰς τὰ γραφεῖα μας.

Δίγλωσσος Γραφομηχανὴ

FLORIO

Δολλάρια 16 ἐλευθέρη.
Στερεοτάτη - Ἐξαιρετικὰ εὐ-
χρηστοί - Ἀπλουστάτη.
Ζητήσατε κατάλογον δωρεάν.

Εἰς τὰ γραφεῖα μας παλῶνται
πλὴν τῶν ἐκδόσεων τῆς «Βιβλιοθήκης»
τοῦ «Μπουκέτου» καὶ δύο ἐξέται ἐκ-
δόσεις τὸ «Ἡμερολόγιον μᾶς Ἑρση-
τευμένης», ἀντὶ δραχ. 12, τὸ ρο-
μάντο ἀειμνήστου λογοτέχνου Πλά-
τωνος Ροδοκανάκη-Μέσα στὰ γραφεῖα
μᾶς ἀντὶ δραχ. 6, ἡ «Δεβντίσα» ἀντὶ
δραχ. 60 καὶ ἡ Γαβριέλλα ἀντὶ δραχ. 50.

PHOSPHATINE FALIÈRES

(ΦΩΣΦΑΤΙΝΗ ΦΑΛΙΕΡ)

Ἀπαράμελλος τροφή διὰ τὰ παιδιά.
Ἀπαντες οἱ εἰδικοί ἱατροὶ τὴν συνιστοῦν ἕνεκα τῶν ἐπιστημονικῶν ἰδιοτήτων τῆς
τασκευῆς. Πᾶσα μήτηρ οἰκογενείας τὴν μεταχειρίζεται διὰ τὰ μικρὰ ὅπως τὰ κατὰ
στερεὰ καὶ ἀντέχοντα. Ἡ Φωσφατίνη Φαλιέρ ἀρρῖει εἰς τὰ μικρὰ, καθὼς μὴ μόνον
μέ τὸ γάλα σχηματίζει γυλὸν ἐξαιρετοῦ γεύσεως.
Κυρίως δὲ γίνεται χρῆσις αὐτῆς κατὰ τὸ ἀπογαλάκτισμα καὶ τὴν περίοδον
αὐχίσσεως. Εἶναι δὲ λίαν εὐπεπτος καὶ ἀρμόζει εἰς τοὺς ἀδυνάτους στομάχους.
Φυλαχθῆτε τῶν παραποιήσεων καὶ ἀπατήσεων τὸ σῆμα:

PHOSPHATINE FALIÈRES

PARIS — 6, Rue de la Tacherie, καὶ εἰς τὰ Φαρμακεία

ΚΟΜΜΩΤΗΡΙΟΝ

Με σύστημα Ἀμερικανικόν,
Προσποίησις, καθαριότης καὶ
ὕψος ἀπαράμειλλος. Ὁγκου-
λασίον, Λοιδοίον, Μισαί,
Μανικιούρ, κόψιμο μαλλιῶν καὶ
διὰ παιδιά. Με μίαν δοκιμὴν
θα μείνετε κατενθουσιασμένοι.
Ὁδὸς Φωκίωνος ἀριθ. 15
(Παροδ. Ἐρμού). ΑΘΗΝΑΙ.

Μ. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ

Χ. ΠΡΑΠΟΠΟΥΛΟΥ

Θεραπεύονται ἡ Ἐπιληψία, ἡ Ἀν-
νότης εἰδικῶς, ὁ Ἀρθριτισμός, ἡ
ραλγία κλπ. Ἐκτελοῦνται ἐν τῷ
Παρίσι καὶ Βερολίῳ εἰδικὰ
Ληθέντος κ. Τάκη Πραποπούλου
λαίαι Ἀκτινολογίαι καὶ ἄλλαι
νοθευαίαι Ἀδενόμας, ἡ
ματιῶν νόσων Νεοπλασμάτων
Ὁδὸς Πειραιῶς ἀριθ. 10

ΑΝΩΤΕΡΟΝ ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΟΝ ΧΟΥΡΜΟΥΖΗ

Μετὰ οἰκογενειακοῦ Οἰκοτροφείου

Παρεχει ἀρίστην ἐγκυκλοπαιδικὴν ἐκπαίδευσιν. Ζητήσατε κανονισμὸν

ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 43 ΤΗΛΕΦ. 708

Τὴν 25ην Σεπτεμβρίου ἐκδίδεται «Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ»